

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

DEVİRİM ŞİMDİ DAHA YAKIN

• Ulusal
Sorun
Üzerine
Tartışmalar

• Küçük
Burjuva
Hareketin
Uzlaşmacılığı

• Elektrikte
Bir
Deli
Dumrul

• UPS İçin
Enternasyonal
Dayanışma

• Referandumu
Boykot
Çalışmaları

Ulusal Sorun Üzerine Tartışmalar

Proletaryanın Kurtuluşu Bakış Açısı

Her sorunda olduğu gibi, “ulusal sorun”da da iki bakış açısı, iki çizgi karşı karşıya gelir: Proleter bakış açısı ve küçük burjuva bakış açısı. Bakış açılarındaki farklı sınıfsal yönü göremeyenler, “sorunun” çözümündeki temel ayrımı göremezler.

Küçük burjuva politik hareketlerin “ulusal sorun”a bakış açıları ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkının ötesine gitmez -ki bu konudaki görüşleri sonuna dek gitmiş değil. Kendilerini ezilen ulusun bayrağıyla sınırlarlar. “Ulusal sorun”da proletaryanın sınıfsal yaklaşımı onlara uzaktır. Proleterlerin partisi ise “sorun”a proletaryanın kurtuluşu bakış açısıyla bakar. “Ulusal sorun”da yani UKKTH esas aldığı şey proletaryanın kurtuluşudur. Ezilen ulus “ulusal baskıdan” kurtulup egemen duruma gelmedikçe proletarya kurtulamaz. İşçilerin devrimci partisi proletaryanın kurtuluş amacına varmak için “ulusal sorunun” çözümünü gündeme getirir. İşte bu bakış açısı, küçük burjuva hareketlerin bakışından tamamen farklıdır.

Somut olarak Kürt ulusal sorununa ya da Kürdistan sorununa Türkiye ve K.Kürdistan birleşik devrimci bakış açısıyla yaklaşılmalıdır. Ulusal sorun birleşik devrimi besleyen, onu canlı tutan, ileri tutan bir özelliğe sahiptir. Proletaryanın önderliğinde her iki ülke emekçi halklarının ortak katılacağı birleşik devrim, ulusal sorunun çözümünü önüne koymalıdır. Ya da birleşik devrim her iki ülkenin ortak devrim dinamizminin birleşik devrime varmasını istiyorsa, bunun temel bir koşulu olan Kürdistan sorununun çözümünü yani UKKTH ilkesini koşullara bağlamadan sonuna dek savunmak durumundadır.

Toplumsal devrim bakış açısından, Kürt ulusal sorununun çözümü Kürt halkının politik kurtuluşunu getirmekle kalmaz, Türkiye proletaryasının toplumsal kurtuluşunu da hızlandırır. Biz bunun etkisini pratik olarak yaşıyoruz.

“Onurlu Bir Barış”

Türkiye solunda olsun UKH tarafından olsun uzun bir süreden beri ulusal sorunun bir çözümü olarak öne çıkartılan görüş bu oldu. Orta yerde ezilen ulusun, Kürt ulusunun kabul edebileceği bir sonuç, bir çözüm varsa, savaşın yerini bir “barış” alabilir. Kürt halkı için çö-

züm ister ayrılma hakkının tanınması biçiminde olsun, ister eşit ve gönüllü bir birlik temelinde olsun özsel olarak UKKTH’nin gerçekleşmesidir. Bir barış bu çerçevede olacaksa yani UKKTH’ni sağlayacaksa savaşın sona ermesi anlamına gelebilir. Barış Kürt ulusunun KKTH sağlamayacaksa, ulusal sorun hiçbir şekilde çözülmüş olmayacaktır. Bu durumda yapılacak bir barış taraflar arasında uzun bir ateşkes anlamına gelir. Sorun ortadan kaldırılamadığı için “uzun bir ateşkes” taraflar arasında daha şiddetli savaşın hazırlıklarının yapılması anlamına gelir.

Kürdistan ile Türkiye arasında adil demokratik ve onurlu bir barış, Kürt halkı açısından ancak kendi kaderini tayin hakkının kabulüne dayanırsa ifade edilen içeriğine uygun olur. Eğer bu içeriğe dayanmıyorsa gerçek karşılığı yoksa ileri sürülen sloganlar yalnızca ezilen bir halkı yanıltmaya yöneliktir. Özellikle Türkiye’nin uzlaşmacı küçük burjuva hareketleri onurlu barışı içerik olarak Kürt halkını aldatmak amacıyla kullanıyorlar.

Barış savaşan güçler arasında olur. Ezilen, haklarından yoksun ulus açısından gerçek içeriğine uygun bir barışın güvencesi kendi gücüdür. Oysa Türkiye egemenlerinin amacı Kürt halkını bir güç olmaktan çıkarmaktır. Kürt halkı bir güç olmaktan çıkarıldığı anda yapılan tüm anlaşmalar havada kalır ya uygulanmaz ya da ortadan kaldırılır.

Kürt halkı savaşarak bir güç oldu ve bugünkü fiili durumuna geldi. Savaşarak elde ettiklerini barış masasında yitirmemelidir. Savaşla kazanılan ileri konum barış masasında kaybedilmemelidir.

Haklı Savaş, Haksız Savaş

Kürdistan’da uzun zamandır bir savaş sürüyor. Burada yapılan savaşa haklı savaş haksız savaş ayrımı yapmaksızın karşı çıkmak, savaşlar konusunda bilgisizliği gösterdiği gibi aynı zamanda ezilen bir halkın verdiği savaşa da karşı çıkmak demektir. Kürt halkının yürüttüğü savaş, ulusal baskıya karşı verilen devrimci ulusal bir savaştır. Özgürlük savaşıdır. Tarihsel olarak haklı bir savaştır. Türkiye’nin Kürdistan’da sürdürdüğü savaş ise, ilhakı devam ettirmeye yönelik haksız bir savaştır.

Savaşlara ayırım yapmaksızın karşı çıkmak, barış yanlısı pasifist küçük burjuvaların bakış açısıdır. Onlar tarihte haklı olarak yapılan

Gerçek durumu gizlemek burjuvazinin ve politik iktidarın işine gelir. Kürdistan gerçeği başka bir şey söylüyor. Kürdistan’ın ekonomik olarak geri kalmışlığı, Türkiye’nin sürdürdüğü ilhak ve işgalin bir sonucudur. Türkiye’nin şoven egemenleri Kürdistan’ın ekonomik olarak geri kalması için elinden geleni yaptılar. Kürdistan’ın ayrı bir pazar olarak gelişimini engelledikleri gibi, onu kendi pazar gelişimine bağladılar ve geri bıraktılar.

Başyazı

köle isyanlarını feodalizme karşı yapılan halk ayaklanmalarını ve kapitalizme karşı yapılan proletarya ayaklanmalarını ve devrimini de bu anlayışla mahkûm etmeye kalkışılar.

Bu aynı çevreler değil midir ki, proletaryayla burjuvazi arasında kaçınılmaz olan çatışmanın, iç savaşın yerine “toplumsal barışı” yani “iç barışı” koyanlar. Onlar değil midir, proleter iç savaşa karşı çıkarak burjuva egemenliğinden yana olanlar; sanki bir burjuva iç savaş sürmüyormuş gibi, proletaryayı ve emekçileri mücadeleden vazgeçip, burjuva diktatörlüğe boyun eğmeye çağırıyorlar; sınıflar mücadelesinin olduğu bir toplumda “toplumsal sözleşme” olabilmemiş gibi, bunun savunuculuğunu yaparlar.

Kürt halkının haklı savaşına karşı çıkanlar bu aynı rahatına düşkün darkafalı küçük burjuva çevrelerdir.

Ulusal Baskı ve Yoksulluk

Türkiye'nin egemen güçleri ve çeşitli alanlardaki sözcüleri, Kürt ulusal sorununun üstünü örtmek için Kürdistan'daki esas meselenin “ekonomik geri kalmışlık” ve “yoksulluk” sorunu olduğunu ileri sürüyorlar. Kürt halkı ne zaman hakları ve kurtuluşu için ayaklansa, bu “tez” öne sürülür.

Gerçek durumu gizlemek burjuvazinin ve politik iktidarın işine gelir. Kürdistan gerçeği başka bir şey söylüyor. Kürdistan'ın ekonomik olarak geri kalmışlığı, Türkiye'nin sürdürdüğü ilhak ve işgalin bir sonucudur. Türkiye'nin şoven egemenleri Kürdistan'ın ekonomik olarak geri kalması için elinden geleni yaptılar. Kürdistan'ın ayrı bir pazar olarak gelişimini engelledikleri gibi, onu kendi pazar gelişimine bağladılar ve geri bıraktılar.

Kürdistan'ın toprak zenginlikleri ve emek-gücü sonuna dek sömürüldü. Evet, sermaye yatırımları da yapıldı. Ve bugün GAP'ta olduğu gibi büyük sermaye yatırımı da yapılıyor. Fakat Kürdistan'a yapılan sermaye yatırımları, Türkiye'ye yaramıştır. Bunun sonucunda Kürdistan toprağı ve emek-gücü kurutulurken, Türkiye bunun meyvelerini kendine maletmiştir. Türkiye'nin ilhaki devam ettiği sürece, Kürt ulusu ulusal baskı altında kaldığı sürece, kurtuluşa kavuşmadığı sürece yoksulluktan kurtulamaz.

Kürdistan gerçeğine bütünlüklü bakıldığında şu durumun da altının çizilmesi gerekiyor. Kuzey Kürdistan, Kürdistan'ın diğer parçalarına göre maddi koşulları daha ilerde olan bir parçadır. Bu, Türkiye kapitalizminin ekonomik olarak da kendine kattığı Kuzey Kürdistan'da egemen oluşunun bir sonucudur. Kapitalizm K. Kürdistan'ın ekonomik yapısını büyük ölçüde dönüşüme uğratmıştır. Türkiye kapitalizmi bunu kendi başına değil, emperyalizmle işbirliği içinde gerçekleştirmiştir.

Kürt ulusal sorunu ve çözümü tartışmalara küçük burjuva hareketler kendi cephesinden katılıyorlar. Ne var ki, sorun üzerine tartışmaları çok yüzeysel kalıyor. Ulusal sorunu ve somut olarak da Kürdistan sorununu ciddi zahmetli araştırmalara dayanmadan sığ, kestirme yoldan ele alıyorlar. Eğer sorun üzerine ciddi bir iki laf ediyorsa, bu da kendi araştırmalarının sonucu değil, kendi dışında yapılan araştırmalardan yapılmış çalıntılara dayanıyor.

K. Kürdistan'da kapitalizmin egemen üretim biçimi olması, Kürt halkının ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesinin içiçe geçmesini getirmiştir.

K. Kürdistan'da kapitalizmin Türkiye tarafından, emperyalizmle birlikte egemen hale getirilmesi ve geleneksel ekonomik ilişkilerin dönüşüme uğraması, Kürt halkının yıkım ve yoksulluğuyla el ele gitmiştir. Kapitalizm altında başka türlü olmaz.

Şunu belirtmek gerekir: K. Kürdistan'ın ekonomik durumu ve halkın yoksulluğunu diğer parçalarla değil, Türkiye'nin durumuyla kıyaslamak gerekiyor. Kürt halkının yoksulluğu ve nedeni o zaman daha iyi görülecektir.

Fakat bizim ulusal sorunda üzerinde durmamız gereken şudur: UKKTH yani ulusal sorun ya da Kürdistan sorunu, politik bir sorundur. Kürt ulusunun kendisiyle ilgili her türlü politik tasarrufu kendisinin kullanmasıdır.

UKKTH ve Bölgesel Özerklik

Bölgesel özerklik Kürt ulusal sorununun çözümü değildir. Özerklik Kürt ulusunun kurtuluşu anlamına gelmez. Kürt ulusunun durumu açısından sınırlı bir haktır. Kürt ulusunun ne ulus olma durumuna ne de nüfus oranına denk bir çözümdür. Ya da sınırlı haklar uğruna ayrılma hakkından veya eşit haklardan vazgeçilmesi anlamına gelir. Bölgesel özerklik “Türkiye'nin sınırları” içinde bir “çözüm” olarak düşünüldüğüne göre, bu, sınırlı demokratik haklar için, egemenliğin Türkiye'ye bırakılması, yani egemen ulusa bırakılması anlamına gelir. Kaldı ki, yeni birlik, eşit hakka dayalı bir uygulama dahi olsa bu birlik, ezilen ulusun ayrılma hakkı ön şartına dayanmalıdır.

Ulusal sorunun çözümünde dünyada daha önce ortaya çıkan örneklerle göre (mesela Sovyetler ve Çekoslovakya'nın durumunda olduğu gibi) Kürdistan'da bölgesel özerklik geri bir noktada durmak anlamına gelir.

Alıntı Değil Çalıntı

Kürt ulusal sorunu ve çözümü tartışmalara küçük burjuva hareketler kendi cephesinden katılıyorlar. Ne var ki, sorun üzerine tartışmaları çok yüzeysel kalıyor. Ulusal sorunu ve somut olarak da Kürdistan sorununu ciddi zahmetli araştırmalara dayanmadan sığ, kestirme yoldan ele alıyorlar. Eğer sorun üzerine ciddi bir iki laf ediyorsa, bu da kendi araştırmalarının sonucu değil, kendi dışında yapılan araştırmalardan yapılmış çalıntılara dayanıyor.

Diğer pek çok konuda olduğu gibi, ulusal sorun konusunda da rezilce yaptıkları çalıntıların kaynağı Leninist Parti'nin yayınlarıdır.

Bu küçük burjuva çevrelerden biri kendisi gibi küçük burjuva olan diğer bir çevreyle ulusal sorun üzerine tartışırken Türkiye'nin devlet sorunu yoktur, Kürt ulusunun böyle bir sorunu vardır diyor. İlk anda sanırsınız ki, bu çevre ifade edilen sonuca derin araştırmalarla varmış, oysa ki bu tez, Leninist Parti'nin aşağı yukarı otuz beş yıllık çok iyi bilinen tezidir. Bu konuda daha sonra zaman zaman değerlendirmeler yapmıştır. Sadece Türkiye'nin değil, tüm bağımlı ülkelerin, yani yeni sömürgecilik ilişkisi içindeki ülkelerin devlet kurma sorunu yoktur. Çünkü bu ülkeler biçimsel olarak zaten kendi bağımsızlıklarına ve politik yönetimlerine sahiptir. Emperyalizm bu ülkeleri, biçimsel bağımsızlığına dokunmaksızın, mali yoldan, giderek ekonomik yoldan kendine bağımlı duruma getirmiştir, vs.

Leninist Parti yetmişli yıllarda yaptığı bu tespitlerden yola çıkarak, buradan politik sonuçlar, devrim stratejisine yansıyan değerlendirmeler yapmıştır.

İşte karakter yoksunu bu küçük burjuva çevrenin utanmadan çalıntı yatığı görüşler, devrimci proleter partinin kısa ve ana çizgilerini verdiğimiz tezlerine dayanıyor.

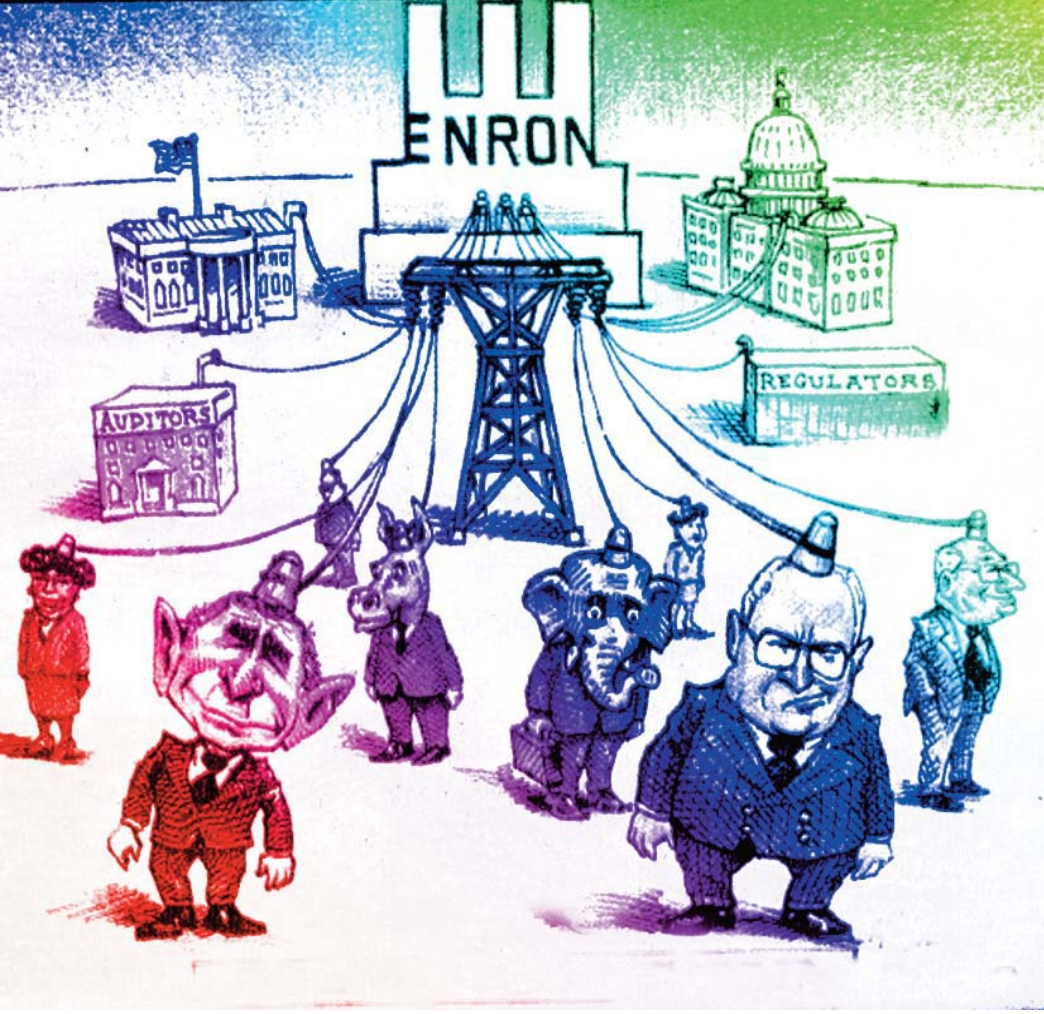
Diğer oportünist bir çevre ise Kürt ulusal sorunu üzerine Leninist Parti'nin güncel gelişmeler üzerine yaptığı belirlemeleri alıp, daha doğrusu çalıntı yapıp, kendi görüşleri arasına yerleştiriyor. Ve kendi ulaştığı sonuçlanmış gibi çok rahatlıkla kitlelere sunabiliyor.

İşte çalıntı yapılan görüşler: Kürt ulusal kurtuluş hareketi, ulusal sorunun çözümünde kendini belli haklarla (sınırlı haklarla) bağlıyor. Bu sınırlı haklar uğruna, egemen ulusun egemenliğinin gönüllü olarak kabul edilmesi anlamına gelir.

Söz konusu çevre başka birçok konuda olduğu gibi ulusal sorunda da Leninist Parti'den alıntı değil, sık sık çalıntı yapıyor. Üstelik bu çevreler, bunu yıllarca yaptılar. Ve kitlelerin karşısına ayrı bir “siyasi hareket”miş gibi çıkarabiliyorlar.

C.DAĞLI

ELEKTRİKTE BİR DELİ DUMRUL

Enerji ihaleleri, termik ve HES santrallerinin satışıyla tam gaz devam ediyor. AKP hükümeti, başka zaman olsa oldukça fazla patırtı çıkaracak olan bu can alıcı tam ilhak hamlesini, referandum hengâmesi sırasında adeta oldu-bittiye getirdi. Enerji dağıtımını ve altyapısı konusunda yapılan bu ihaleler, tam ilhak sürecinde en ciddi dönemeçlerden biri. Bundan böyle, onmilyonlarca aile, küçük işletmeler, küçük üretici köylülük, birkaç emperyalist mali sermaye tekelinin dev spekülasyon oyunlarının malzeme ve kaynaklarını yaratmak için çalışacaklar.

Reklâmdaki gibi çarpıldık, hem de fena çarpıldık. Elektrik işkencesi başlıyor, mumları hazırlayın!

Toplamda 7,5 milyon aileye sarılan ve ilik-kemik bakmadan sömüren muazzam bir kene yaratıldı. Yalnızca aileleri değil, ama aynı zamanda küçük üretici, köylülük ve esnafı da kısa sürede iflasın eşğine sürükleyecek bir kene bu. Elektrik dağıtımını özel tekelere devreden ihalelerden bahsediyoruz.

BU NE BONKÖRLÜK?!

Bilindiği gibi elektrik üretimini ve dağıtımını tek çatıda toplayan kamu kuruluşu TEK, uzun süre önce ikiye ayrılmış, üretim başka, dağıtım başka bir kamu şirketi halinde örgütlenmişti. Daha sonra dağıtım tekelini TEDAŞ, 11 ayrı bölgeye ayrıldı. Şimdi birbirinden bağımsız 11 ayrı bölgesel dağıtım ağı, teker teker özel tekelere devrediliyor. Kasap çengelindeki kurbanın en yağlı parçaları, yani İstanbul'un Avrupa yakasına elektrik dağıtan BEDAŞ, İzmir ve çevresine ait olan Gediz Elektrik, Türkiye'nin en büyük spekülâtörü, en gözü dönmüş karaparacısı ve kaçakçılık zengini Mehmet Emin Karamehmet'e kaldı. En son Ankara'nın doğalgaz dağıtımını da alan Kara-

mehmet, enerji dağıtım alanında kara kılı bir örümcek gibi ağını kurdu, tam tekel olma yolunda büyük bir adım attı.

Söz konusu üç dağıtım şirketi için Karamehmet'in gözden çıkardığı para miktarı 6,5 milyar dolara yaklaştı. Çok mu bonkördü bu adam? Pek çok "uzman" ekonomist, bu denli dudak uçuklatan rakama anlam veremediler. Aynı paranın yarısıyla, iki yıl önce, dünya devi General Motors satın alınabiliyordu. Volvo 1,8 milyara, IBM-Laptop bölümü 1,25 milyar dolara el değiştirmişti. Asya'nın en geniş filosuna sahip Japon Airlines bile 1 milyar doların altında bir rakam ifade eder olmuştu. Gözü kara spekülâtör, azgın karaparacı, her biri dünya çapında markalardan bu şirketler yerine, neredeyse altı kat parayla, Türkiye'nin enerji dağıtım işine giriyordu. Ağzının salyaları neden böyle kudurmuşçasına köpürüyordu? Çünkü Türkiye'nin Enron'u olmak gibi altın bir fırsatı kucağında bulmuştu Karamehmet. Spekülâtör Karamehmet, Enron'un o meşhur hikayesini mutlaka ezbere biliyordu.

ENRON:

HALA BİR BAŞARI ÖYKÜSÜ

O öyküyü biz de biliyoruz. Enron, 2001 yılında tarihin o güne dek gördüğü en büyük iflası gerçekleştirip batarken, arkasında iktisadi ve siyasi bir enkaz bırakmıştı.

1990'ların başında küçük çaplı bir şirket olan Enron'un yükselişi, gözü dönmüş sermaye için halen daha, büyük bir başarı öyküsüdür. Yükseliş, ABD'nin Kaliforniya eyaletinin enerji dağıtım tekelini almasıyla başlamıştı. Elbette, bu çapta küçük bir şirketin böylesine önemli bir tekelci güce ulaşmasının perde arkası yöneticileri, New York'un dev bankalarıydı. Bu bankalar, elde edecekleri muazzam kazançların yolunu döşerken, bütün pis işlerin üzerine yükleneceği bu küçük şirketin, on yıl içinde ABD'nin beşinci büyük şirketi olmasına arka çıkmakta büyük yarar gördüler. Çünkü el attıkları alan onlara tam tekelci bir piyasa sunuyor; bununla kalmıyor, akıllara durgunluk veren spekülasyonlar için büyük bir oyun alanı sağlıyordu.

Elektrik dağıtımını, bunu yapan şirketi, bölgenin enerji konusunda tam tekel haline getiriyordu. Devlet kaynakları, hali hazırda işleyen altyapıyı kurmuş bulunuyordu. Bir ikinci şirket, bir ikinci altyapı ile bu ağa dahil olamazdı. Çünkü mevcut altyapı tüm ihtiyacı karşılamaya yeter. Enerji dağıtımını kadar başka hiçbir faaliyet bir şirkete bu derecede tekel gücü sağlayamaz. İşte Enron ve ardındaki New York bankaları, gözlerini kırpmadan milyarları

Tam İlhak

gözden çıkarırken, tıpkı Karamehmet gibi, ağızlarındaki salyalar iştahtan köpürüyordu.

FATURA NASIL SEKİZ KATINA ÇIKARILIR?

Enron işe elektrik dağıtımını perakende satışa çevirerek başladı. Anlamı suydü: Elektrikğin çoğunu peşin satıyor, kontratlara bağlıyordu. Dev sanayi tekelleri ihtiyaçları olan yıllık elektrik için önceden Enron'la anlaşmalar imzaladılar. Böylece Enron, bir yıl sonra dağıtacağı elektrikğin parasını, borç senetleri biçiminde bugünden tahsil etmeye girişti. Şirket, bu senetleri "türev piyasalar" denilen mali spekülasyon alanında kullandı. Bu iş o kadar karlıydı ki, Enron kendisinden elektrik satış kontratı alması için, yine kendisine ait binlerce hayalet şirket kurdu. Elbette bu şirketler sadece kağıt üzerinde varlıklardı, elektrik ihtiyaçları yoktu ama Enron bu hayalet şirketlere yaptığı kontratları türev piyasalar üzerinden pazarlamayı sürdürdü.

Böylece, üretilen elektrikğin çok büyük bir kısmı, önceden imzalanmış kontratlarla bağlandığı için, geride kalan küçük kısım elektrikte muazzam bir arz-talep dengesizliği oluştu. İhtiyaçlarını yıllık kontratlarla gideremeyen küçük işletmeler, haneler, giderek yükselen fiyatlara razı oldular. Çoğu zaman Enron, fiyatları daha da yükseltmek için, yapay elektrik kesintilerine gidiyor; evler, hastaneler, okullar bazen haftalar süren kesintiler yüzünden perişan oluyordu. İki yıl içinde Enron, fiyatı bu oyunlar sayesinde sekiz kat arttırabilmişti. Kimsenin söyleyecek bir şeyi yoktu. Çünkü her şey görünüşte "piyasa tanrısı"nın kurallarına göre işliyordu.

Enron için, fiyatların bu denli yükselmesiyle faturaları tahsil edememek gibi bir sorun, baş ağrıtan bir sorun değildi. Ne de olsa, elinde tuttuğu milyonlarca kontratı, faturayı, gelecekteki büyük kazançların belgesi olarak bu türev piyasalarda satabiliyordu. Elbette, oyunun perde arkasındaki yöneticileri, yani New Yorklu dev bankalar, deveyi hamutuyla götürüyordu. Nihayet Enron, mali piyasaların çöktüğü 2001 yılında, içi boş bir çuval gibi yıkıldı. O güne dek tarihin gördüğü en büyük iflasın kahramanı oldu. Onbinlerce şirket çalışanı işsiz kaldı. Playboy "Enron Kadınları" adlı bir özel sayı yayınlamak bu işsizleri fuhuş piyasasında kepaşe etti. Yüksek elektrik maliyeti nedeniyle yüzlerce işletme kapandı; trajedi o boyutlara vardı ki, ABD tarihinde ilk kez bir başkan, Dubya Bush, rüşvet suçlamasıyla mahkemeye verildi. Ama işlerin daha da büyümesi, ancak 11 Eylül olayı sayesinde önlenildi.

BİR TAM İLHAK HİKAYESİ

Karamehmet, işte bu Enron hikayesini iyi

biliyor. İhalelerde ödemeyi taahhüt ettiği 6,5 milyar doların onda biri yok cebinde. Fakat böylesine önemli bir spekülasyon ve tam tekel alanına emperyalist mali sermayenin kayıtsız kalmayacağını biliyor. Bütün ilişkilerin ve mali hesabın çok önceden kurulmuş olduğunu düşünmek için çokça sebep var.

Enerji ihaleleri, termik ve HES santrallerinin satışıyla tam gaz devam ediyor. AKP hükümeti, başka zaman olsa oldukça fazla patırtı çıkaracak olan bu can alıcı tam ilhak hamlesini, referandum hengâmesi sırasında adeta oldu-bittiye getirdi. Enerji dağıtımını ve altyapısı konusunda yapılan bu ihaleler, tam ilhak sürecinde en ciddi dönemeçlerden biri. Bundan böyle, onmilyonlarca aile, küçük işletmeler, küçük üretici köylülük, birkaç emperyalist mali sermaye tekellerinin dev spekülasyon oyunlarının malzeme ve kaynaklarını yaratmak için çalışacaklar.

Hikâyenin sonunu şimdiden görmek mümkün. Tekeller kendi elektrik ihtiyaçlarını sabit fiyatlar üzerinden yıllık kontratlarla önceden garanti altına alırken, geriye kalan kü-

çük pay için fiyatlar yükseldikçe yükselecek. Maliyet hesaplarını ucu ucuna denk getiren binlerce küçük kapitalist, elektriği giderek daha çok üretimde kullanan köylüler, bu dev buldozerin altında kalacaklar. Elektrik faturaları, neredeyse ev kiralalarına yaklaşan ailelerin yaşayacağı sefaleti ise tasavvur etmenin imkanı yok.

Tam ilhak ilerledikçe, emperyalist ülkelerde yaşanan yıkım örnekleri, on yıl arayla, bağımlı ülkelerde de tekrarlanır oldu. Bir korkunç cinayetin yavaş çekim tekrarını izliyoruz adeta. Enron batıp giderken, ardında bıraktığı enkazı, emperyalist gücüyle ABD toplamıştı. Karamehmet gibilerin şimdi hazırladıkları enkazı Türk sermayesi hangi güçle kaldıracak? Devrimci durumun hüküm sürdüğü topraklarda, emperyalist sermayenin cinayetlerini kopya etmenin faturası, ikinci bir trajedi olmayacak. Çünkü tam ilhak, Dante'nin cehenneminin son kapılarını da açarken, devrimin ayaklanmacı güçlerine yepyeni ve güçlü bahaneler yaratmaktan başka bir şey yapmayış olacak. □

Akın Birdal'a Yapılan Saldırı Protesto Edildi

Birkaç gün önce Bursa mitinginde yaptığı konuşma sırasında BDP Diyarbakır Milletvekili Akın Birdal'a yapılan saldırı, 11 Eylül günü saat 14.00'de Ankara Yüksel Caddesi'nde bir basın açıklaması ile protesto edildi.

Basın açıklamasında Kürt Halkına yönelik saldırılara ve özelinde Akın Birdal'a yapılan saldırının tek bir kişinin kendi planıyla yaptığı bir saldırı olmadığını, yapılan saldırının tıpkı Ahmet Türk'e yapılan gibi planlı programlı olduğu söylendi. Ayrıca HPG gerillalarının öldürülmesine, ESP'ye, BDP'ye ve Halkevleri'ne yapılan operasyonlara ve daha geçenlerde asker kurşunuyla kafasından vurulan 15 yaşındaki bir çocuğun ölümüne de değinildi.

Açıklamaların ardından kitle dağıldı. □

KÜÇÜK BURJUVA HAREKETİN UZLAŞMACILIĞI VE KİTLELERİN PRATİKLİĞİ

Türkiye tekelle kapitalizmi uzun yıllardan beri devrimi yenmek için elinden gelen her şeyi yaptı, yapıyor. Sınıflar mücadelesi son 40 yıldan beri bu topraklarda iç savaş düzeyinde sürüyor. Türkiye tekelle kapitalizmi bu sert sınıf savaşını hazırlayan kendi yapısal kriziyle boğuşurken 90'ların sonunda bunun üzerine emperyalizmin küresel krizi de bindi hem kendi iç koşullarının hem de dünya koşullarının etkisiyle Türkiye ve Kürdistan'da devrimin nesnel koşulları bütün belirtileriyle kendisini açığa vurdu. Bu derece olgunlaşan devrimci durum koşullarında hiçbir olay kendi doğal seyrini izleyip kendi mantıki sonucuna kadar sürmüyor; olaylar üst üste biniyor iç içe geçiyor; çelişki ve çatışmalar daha da derinleştirip sertleştiriyor artık bunu devrimden başka hiçbir güç çözemez.

Bu derecede olgunlaşmış olan nesnel koşullar, Türkiye ve Kürdistan'da proletaryayı, ezilen ulus ve ulusal toplulukları, bütün emekçi yığınları bir ikileme karşı karşıya getirmiştir: Ya üretici güçleri zincirlerinden kurtaracak olan daha ileri bir topluma geçmek için cüretkâr, çılgın bir atılım ya da çürüme, çöküş ve dayanılmaz bir sefalet içinde açıklıktan ölüm.

Bu nesnel gelişmeler, bu ikileme Türkiye ve Kürdistan proletaryasının önüne ertelenemez bir görev koymuştur. Leninist Parti önderliğinde ve devrimci taktikler temelinde örgütlenme, mücadeleyi yükseltme. Bunu söylüyoruz, çünkü bir süreden beri sosyalist yayınlarda her çevre, örgüt ve parti sürece müdahaleden söz ediyor. Ancak bu çevrelerin unuttukları ya da atladıkları konu; bugün gelinen aşamada sürece yalnızca devrimci taktik temelinde müdahale edilebileceğidir. Proletaryanın egemen olduğu, olacağı bu yeni sürece geçişin tek yolu, devrimci taktik temelinde hareket eden, mücadeleyi yükselten kitlelerin devrim yoluyla sürece müdahalesidir. Ancak bu yolla yeni bir sürece geçiş başarılabilir.

Burada sürece ekonomist, reformist ya da oportünist yöntem ve taktiklerle müdahale etmeye çalışanlar, kendilerini de emekçi halk kitlelerini de aldatmaktan başka bir şey yapmıyorlar. Çünkü yine yıllardır yaptıkları gibi, devrimin nesnel olarak bütün belirtileriyle en gelişkin düzeyinde olduğu bugün de proletarya ve emekçi yığınları kapitalizmin sınırlarını aşmayan hedefler ve taleplerle oyalayarak devrim yolundan alıkoyuyorlar. Ancak çelişkilerin böylesine keskinleştiği, mücadelenin bu kadar sert ve acımasızca sürdüğü, devrimin

büyük bir atılım içinde olduğu bu koşullar altında sosyal reformistlerden oportünist sola kadar bütün küçük burjuva hareket, bugünkü konumunu daha fazla koruyamaz. Bu koşullarda ya mücadelesini bir üst düzeye çıkarmak ya da dağılıp gitmekten başka bir yolları yok. Küçük burjuva hareketin içinde bulunduğu bu ikilemin ortaya çıkardığı ilk sonuçlar hem kendi yayınlarına yansıyor hem de devrimin atılım içinde olduğu bu dönemde, devrimci kitle eylemlerinin kesintisiz sürdüğü bu süreçte yaşadıkları kan kaybında görülüyor.

Devrimi günlük mücadelenin bir konusu haline getirmeyen, devrimi ve devrimci yoldan iktidarı hedeflemeyen sosyalist grup, örgüt ve partiler ekonomizm batağına giderek daha çok gömülüyor, pratik olarak öncülük iddialarını yitiriyorlar; kitlelere öncülük etme iddiasını dillendirirken, kendileri kitlelerin peşinden sürükleniyorlar. Bu "yorgun demokratlar" kendilerini dağılıp gitmekten kurtaramazlar, kurtaramıyorlar. Çünkü şimdiye kadar sözle söylenen ne varsa, teorik olarak ortaya konan ne varsa, pratiğin o sert ve acımasız sınavıyla karşı karşıya.

Bugüne kadar sosyal reformistlerin bir kısmı da dahil, küçük burjuva sol hareketin büyük bir kesimi, devrimden, iktidardan, proletarya diktatörlüğünden bahsettiler, ancak hep soyut teori açısından ele aldılar ve bunu hep bilinmeye bir geleceğin sorunu olarak gördüler. Ne zaman ki iş pratiğin sınavına, teorisinin maddi hayatla buluşmasına geldi; ısrarla devrimci görevlerden uzak durmaya, bunun yerine sistem içi hedeflerle, kapitalizmin yırtığını, söküğünü tamirden öte hiçbir şey olmayan hedeflerle kitleleri oyalamaya başladılar. Küçük burjuva hareketin temel sorunu, devrimci konumda kalıp kalmama sorunudur. Türkiye'de olsun Kürdistan'da olsun kitleler mücadeleye atıldı, atılmaya başladı. Politik özgürlükler uğruna kitlelerin mücadeleyi yükselttiği, devrim mücadelesinin hızla belirleyici konuma geldiği bu süreçte küçük burjuva sol hareketin devrimle sorunu iyice açığa çıktı.

Bu aslında yeni değil. Küçük burjuva sol hareketin uzunca bir süredir düşüşe geçmesinin asıl nedeni, onun devrimle olan sorunudur. Onlar devrimci durumun tüm belirtileriyle yeniden ortaya çıktığı 90'ların başından beri devrim ve iktidar hedefini hep bilinmeyen bir geleceğe erteleyerek, ısrarla devrimci görevlerden kaçtılar. Her devrimin temel sorunu olan iktidar sorununu başa al-

mak yerine, devrimin ikincil sorunlarını başa aldılar. Bu durum küçük burjuva hareketi devrimci konumun dışına doğru ittikçe onlar "devrimci" olma iddialarını tekrarladılar, hâlen de böyle yapıyorlar. Ancak devrimci olmak, komünist olmak hiç kimsenin kendi kendisine verebileceği bir san olmadığı gibi, herhangi bir kişi ya da örgüte verilmiş bir unvan da değildir. Bu konum, ancak tarihsel olarak verili koşullar altında verilen ideolojik-pratik mücadelelerle elde edilebilir ve yine bu mücadelelerle sürdürülebilir.

Kapitalizmin kendi içsel gelişiminin, kendi işleyiş yasalarının bir sonucu olarak sertleşen toplumsal çelişkiler ve nesnel koşullar devrimi somut olarak gündeme getirdiğinde; burjuva sınıfın iktidardan alışı edilip, burjuva devlet makinesinin parçalanmasının koşulları ortaya çıktığında, tarihin en devrimci sınıfı olan proletarya ve proletarya adına hareket etme iddiasında olan politik hareketler, bu tarihsel görevi yerine getirmek, devrim yoluyla iktidarı ele geçirmek görevi ile karşılaşılır. İddia sahibi olan politik örgütler bu görevi yerine getirmek üzere harekete geçmek durumundadır. Eğer bu tarihi görevi yerine getirme yerine, her devrimin başat sorunu olan iktidar sorununu erteleyip devrimin ikincil sorunlarını öne çıkarırlarsa, bugün olduğu gibi, devrimci gelişmelere ayak uyduramazlar ve tarihsel gelişme tarafından kaçınılmaz olarak dışlanırlar. Tarihsel toplumsal gelişmenin artık devrimin nesnel koşullarını bütün belirtileriyle olgunlaştırıp, devrimi somut bir görev olarak önümüze çıkardığı bugünkü koşullarda, iktidarı devrimci yoldan ele geçirmek üzere harekete geçmeyen, devrimi günlük politikanın bir konusu olarak ele almayan bütün hareketlerin sonu devrimden uzaklaşma olacaktır. Zaten bir süreden beri yaşanan da budur.

Burada artık en oportünist olanlar dahi, kendi konumlarını koruyabilmek amacıyla bir süreden beri nesnellığın dilini kullanmak zorunda kaldılar. Koşullar öylesine devrimci ki, küçük burjuva oportünist hareketin büyük bölümü, artık devrimci durumun varlığını kabul ediyor, devrimin objektif koşullarının ortaya çıktığını söylüyorlar. Ama hepsi bu kadar. Buradan öteye geçip devrimin dilini konuşmaya yanaşmıyorlar. Nesnel durumu kabul etmek zorunda kalan oportünist hareket yine nesnel koşulların getirdiği devrimci görevlerden kaçıyor, devrimin dilini konuşmayı reddediyor. Küçük burjuva sol hareketin burada yaptığı emperyalist kapitalist dünyanın krizine dair bu

Güncel

krizin keskinleştirdiği çelişkilerin derinliğine dair laf salatası yapmaktan öteye geçmiyor. Küçük burjuva sol hareket devrimci görevlerden, koşulların gerekli kıldığı devrimci mücadele yöntemlerinden ve örgütlenme biçimlerinden kaçarak, bilinçli bir şekilde proletarya ve emekçi yığınları burjuva egemenlik koşulları altında kalmaya mahkûm ediyor. Küçük burjuva sol hareketin politik özü hep uzlaşma oldu, öyle olmaya da devam ediyor.

Oysa devrimci konumda kalabilmek, devrimci olarak devam edebilmek için öncelikle içinden geçtiğimiz devrimci koşulların doğru tanımlanması gerekiyor. Son dönemde nesnel koşulların baskısıyla devrimci durumu ve iç savaş kabul edenlerin sayısında gözle görülür bir artış var. Ancak bunu dillerinin ucuyla yarım yamalak söylüyor, kabul etmiş gibi görünüyorlar. Devrimci konumda kalabilmek için böyle yarım yamalak söylemler yetmez. Bu koşullarda bütün örgütsel mücadelesini ve politik yönelimini devrimci durum ve iç savaşın gereklerine göre düzenleyebilenler devrimci konumda kalabilirler. Devrimci koşulların gerekli kıldığı devrimci görevler yerine getirilmeden söylenen hiçbir şey lafazanlıktan öteye gitmez.

Gerçekler inatçıdır. Kendilerini kabul etmek istemeyenler bile önünde sonunda kabul etmek zorunda kalırlar. Küçük burjuva hareketin önemli bir kısmının artık devrimci durum ve iç savaş gerçeğini kabul etmeleri; Leninistlerin söylediklerinin bir gelişme yasa-sı olduğunu kanıtıyor. Bugün yaşananlar Leninist Partinin bugüne dek söylediklerinin hayatın kendisi tarafından doğrulanmasıdır. Ancak küçük burjuva sol hareket gerçekliğin yarısını kabul etmekle yetinmeye çalışıyor. Ama bu durumda daha fazla kalamazlar. Ya nesnel koşulları bütün boyutlarıyla kabul edecek; devrimci durum ve iç savaşın örgütsel, pratik mücadele görevlerini yerine getirmek zorunda kalacaklar ya da devrimci gelişmeler tarafından dışlanarak devrimci konumdan tamamen uzaklaşacaklar.

Tarihsel gelişmenin her önemli momentinde üretici güçlerin o güne kadar içerisinde hareket ettiği ve artık dar gelmeye başlayan kabuğu kırmak üzere hareket geçtiği bilinen şey. Tarihsel toplumsal gelişmenin ekonomik toplumsal sistemi, devleti ve kocaman üstyapısıyla birlikte tarihin çöplüğüne atmaya hazırlandığı bu dönemlerde, her sınıf ve o sınıfa ait politik hareketler o güne dek savunduğu politikaları, taktikleri, stratejisi ve programı, her şeyiyle pratiğin sınavından geçer. Bugün Türkiye ve Kürdistan'da yaşananlar da bundan başkası değil. İşçi sınıfı adına hareket eden bütün politik güçler pratiğin sınavından geçiyorlar. Bu sınavdan başarıyla çıkacak o-

lan yalnızca devrimci taktik ve devrimci mücadele olacaktır. Bu devrimci taktik, Leninist Parti tarafından geliştirildi ve daha önce çeşitli zamanlarda yazıldı. Burada tekrarlamaya gerek duymuyoruz. Ancak şunları söylemeden de geçemeyeceğiz.

Artık Türkiye ve Kürdistan'da her şey açıktan, kitlelerin gözleri önünde olup bitiyor.

Oysa devrimci konumda kalabilmek, devrimci olarak devam edebilmek için öncelikle içinden geçtiğimiz devrimci koşulların doğru tanımlanması gerekiyor. Son dönemde nesnel koşulların baskısıyla devrimci durumu ve iç savaş kabul edenlerin sayısında gözle görülür bir artış var. Ancak bunu dillerinin ucuyla yarım yamalak söylüyor, kabul etmiş gibi görünüyorlar. Devrimci konumda kalabilmek için böyle yarım yamalak söylemler yetmez. Bu koşullarda bütün örgütsel mücadelesini ve politik yönelimini devrimci durum ve iç savaşın gereklerine göre düzenleyebilenler devrimci koşulların gerekli kıldığı devrimci görevler yerine getirilmeden söylenen hiçbir şey lafazanlıktan öteye gitmez.

Burada önemli olan olayları yorumlamak değil, bütün olayları, gelişmeleri devrimci bakış açısından ele almak, güncel devrimle baği içinde ortaya koymaktır. Bunu yapamayan küçük burjuva sol hareket ya olayların peşinden sürükleniyor ya da voluntarizme kayarak devrimci taktikten bugünün getirdiği görevlerle hiç ilişkisi olmayan "gündemler" belirlemeye girişiyor. Oysa yapılması gereken sürecin devrimci özünü kavramak, bu sürecin gerektirdiği devrimci görevleri ve buna bağlı olarak doğru çözümü de ortaya koymaktır. Son derece sert bir karaktere bürünen sınıflar savaşının bugünkü evresinde, toplumda yer alan her sınıf ve katman, iç savaşın doğasına uygun olarak kendi sınıfsal çıkarlarını korumak, kendi yaşamlarını sürdürebilmek üzere örgütleniyor, kendi talepleriyle eyleme geçi-

yor. Burada önemli olan artık kitleleri eyleme çağırmak değil, zaten eyleme geçen kitleleri yönetmek, devrimci hedeflere yöneltmektir. Kitlelerin birbirinden ayrı zamanlarda ve yerlerde, bazen de birbirinden bağımsızmış gibi görünen eylemleri, uzun bir süreden beri kesintisizlik göstermektedir. Zaman zaman duranmış gibi olsa, eylemsiz gibi görünse de, bu aslında kitlelerin durum değerlendirmesi yaptığı, daha ileri bir sıçrama gerçekleştirmek amacıyla güç biriktirdiği kısa aralardır. Burada kitlelerin her bir eylemindeki her bir olayın içindeki ortak özü açığa çıkarmak bu ortak özü kitlelere göstermek her gün daha çok önem kazanıyor. Bu ortak öz emek-sermaye çelişkisidir. Her şey, her olay bu temel çelişkiye dayanmakta, buradan kaynağını almakta ve bu temel üzerinde yükselmektedir. Bu özü kitleler kavradığı oranda, birbirinden bağımsız görünen, ayrı ayrı yerlerde ve zamanlarda ortaya çıkan eylemler aynı hedefi görmeye, sermayeye daha sert darbeler indirmeye başlayacaktır.

Bugünkü nesnel koşullarda devrimi pratik politika açısından ele almak, kitleler nezdinde nasıl somut olarak gösterilir? Burada en önemli hedef ve somut görev geçici devrim hükümetidir, harekete geçen emekçi yığınları bunu anlatmak, bunu kavratmak hayati önemdedir. Devrim ve iktidar sorununu kitleler nezdinde geçici devrim hükümeti kadar somutlayacak bir başka araç ve hedef yoktur: Böylesine can alıcı, böylesine pratik.

Kaldı ki, proletarya, ezilen ulus ve ulusal topluluklardan emekçi yığınlar bir kere harekete geçtiğinde her olaya pratik olarak yaklaşılır. Proletaryanın son büyük eyleminde bu, herkesin görebileceği kadar açıktı. Tekel işçileri 78 gün süren Ankara eyleminde, kurdukları çadır komiteleri gibi kendi doğrudan örgütleri eliyle doğrudan kararlar alıp uyguladılar. Yarattıkları bu örnek, nüve halinde olsa da bir geçici devrim hükümeti örneğiydi. Aynı şeyi son dönemde Kürdistan'da eyleme geçen Kürt emekçileri de kendi eylemlerinde bir başka örneğini yaratarak gösterdiler. Sokakların kontrolünü ele geçiren Kürt halkı şehirlerarası yolları kesip kontrol noktaları oluştururken, polis ve orduya ait bina ve merkezleri kontrol altına alırken doğrudan kendi örgütlenmelerine dayanarak karar alıyor ve uyguluyorlardı. Bu türden örnekler iyice incelenmeli, daha fazla örnekler yaratılmalı ve kitleler nezdinde iyice bilince çıkartılmalıdır.

Şimdi kitlelerin eyleme geçtiği bu dönemde Leninist Parti'nin yıllardan beri geliştirdiği, ortaya koyduğu teorik, politik görüşlerini hayata geçirme zamanı. Şimdi teorinin pratikle sınanmasının, devrime ve iktidar sorununa pratik yaklaşmanın zamanı. □

UPS İŞÇİLERİNE KÜRESEL DESTEK

İzmir'de UPS işçisiyle dayanışma eylemi 1 Eylül günü saat 12.00'de 2.Karayolları Bölge Müdürlüğü önünde gerçekleşti. Bizler Mücadele Birliği Platformu olarak işçilerle beraber yürüdük.

Buluşma noktasına UPS direniş yerinden coşkulu sloganlarla gelen UPS işçileri, eşleri ve çocukları, 2. Karayolları Bölge Müdürlüğü önünde alkışlarla karşılandılar. "Yaşasın 1 Eylül Küresel Direnişimiz", "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma", "Direniş Sürüyor Destek Büyüyor", "İşçiye Uzanan Elleri Kıracağız", "Sendika Girecek Bu İş Bitecek", "Kavgayı Bitmedi Daha Yeni Başlıyor", "Birleşen İşçiler Asla Yenilmez" sloganları atıldıktan ve halaylar çekildikten sonra kitle

UPS pankartı arkasında UPS direniş yerine doğru yürüyüşe geçti. Yolu trafiğe kapatarak yürüyen kitlenin en önünde yine işçilerin eşleri ve çocukları vardı. Eylemde "UPS işçisi yalnız değildir / Türk-İş Sendikaları" ve "UPS'de işçi kıyımına, sendika düşmanlığına son / TÜMTİS İzmir Şube" pankartları açıldı. İşçi eşleri ve çocukları da "Eşimin onurlu mücadelesinde yanındayım", "Babam sendikalı oldu copu kafasına yedi", "Babam işe geri alınsın", "Eşim anayasal hakkımı kullandı, işten kovuldu" yazılı dövizler taşıdı. UPS direniş alanına gelindiğinde, Şükrü Günseli konuşma yaptı. Şükrü Günseli konuşmasında şunlara değindi:

"Dünyanın dört bir yanına bir ahtapot gibi yayılmış uluslararası Amerikan devi, dünyanın yüzü aşkın ülkesinde işçiler sendikahyken, Türkiye'de işçiler sendikalı olduğunda kendilerini anayasanın üzerinde ve yasal dokunulmazlıkları varmışçasına, işçi kıyımıyla, tehditlerle yetmedi silahlı saldırılarla direnişini kıracaklarını umuyorlardı. Onlar Türkiye'deki işçileri köle olarak görüyorlar, Kuntakinte olarak görüyorlar. Ve biz bu zihniyeti yerle bir edeceğiz. Biz bu tekelin işçilere bakışını, zihniyetini yerle bir edecek ve bu zaferi Türkiye işçi sınıfına ve emekçilerine armağan edeceğiz. 154 ülkede taşımacılık işkolundaki sendikalar UPS'ye karşı iş durdurmalar, yürüyüşler, basın açıklamaları, iş yavaşlatma biçiminde dayanış-

ma amaçlı eyleme çıktılar. Yükselen bu sese dünya işçi sınıfının sesi dâhil olmuştur ve Türkiye işçi sınıfının bu mücadelesinin bir örneği yola çıkmıştır, zafere doğru yürüyor... Dün Gebze'deydik, Mersin Limanı'ındaydık, bugün UPS'nin önündeyiz. İstanbul'da, İzmir'de, Ankara'da, Bursa'da, Adana'da, Mersin'de, Gaziantep'te, Samsun'da, Balıkesir'de bu mücadele bayrağını yeniden yükseltiyoruz... Ve son olarak diyoruz ki bu uluslararası destek devam ettiği sürece, İzmir'de, İstanbul'da, Türkiye'nin farklı yerlerinde emek dostlarımızın, kardeşlerimizin, yol arkadaşlarımızın bu desteği devam ettiği sürece ve biz birlik olduğumuz, kararlıca durduğumuz sürece bizi asla kimse yenemez ve bu zafer kaçınılmaz olarak hepimizin ortak eseri olacaktır".

Eyleme işten atılan UPS işçileri formalarıyla katıldılar. Tes-İş ve Deri İş Sendikası kısa bir yürüyüşle eyleme dahil oldu. Ayrıca Türk-İş'e bağlı sendikalardan, Tez koop-İş, Deri-İş, Tes-İş, Yol-İş, Tek gıda-İş, Harb-İş, Çimse-İş, Aliğa Petrol-İş Şubesi, TEKSİF, Hava-İş ve Maden-İş başkan ve yöneticileri de eyleme katıldı. DİSK'e ve KESK'e bağlı sendikaların şube başkanları, park ve bahçe işçileri, BDSP, Alinteri, Mücadele Birliği Platformu, İHD, Ege 78'liler, ESP ve kimi demokratik kitle örgütleri eyleme destek sundu.

Mücadele Birliği / İzmir

UPS İÇİN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA

UPS işçilerinin mücadeleleri Mahmutbey, Kurtköy ve İzmir'de Aktarma Merkezlerinin önünde devam ediyor. Mücadeleleri kurdukları direniş çadırlarıyla sınırlı kalmayan işçiler, yürüyüşler ve basın açıklamalarıyla sürekli hareket halinde. Devam eden mücadeleleri uluslararası bir boyut kazanan işçilerin mücadelesi ilk önce yurtdışından gelen dayanışma mesajlarıyla daha sonra milletvekilleriyle ve sol partilerin ziyaretleriyle devam etti.

Artık uluslararası boyut kazanan mücadeleleri, UPS'nin olduğu 154 ülkede örgütlü olan sendikaları da harekete geçirdi. Türkiye'deki sınıf kardeşlerine destek ve dayanışma için ITF'ye bağlı sendikalar, aldıkları

kararlarla 1 Eylül'ü Türkiye de işten atılan işçilerle dayanışma günü olarak ilan ettiler. 154 ülkede örgütlü olan sendikalar UPS işçileri için eylem kararları aldılar.

TÜMTİS'in örgütlü oldukları yerlerde eylem kararları alındı. Yürüyüşler düzenlendi. İstanbul'da Çapa Tıp Fakültesi önünden başlayan bir yürüyüş düzenlendi. Mahmutbey ve Kurtköy'deki UPS işçileri, direnişte olan Rimaks işçileri, Çapa Tıp Fakültesi yemekhane işçileri (birkaç gün önce işten çıkartılan ve hastanenin önünde mücadelelerini sürdüren taşeron işçiler), çeşitli demokratik kitle örgütleri ve Mücadele Birliği Platformu'nun da aralarında olduğu devrimci yapılar eylemde yerlerini aldı.

Çapa'dan tramvay yolunu kullanarak yürüyüşe başlayan işçiler, yağmurlu havaya rağmen eşlerini ve çocuklarını getirmişlerdi yanlarında. Yürüyüş sırasında sık sık "UPS'ye Sendika Girecek Başka Yolu Yok", "Baskılar Bizleri Yıldıramaz", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganları atıldı.

Yağmurun altında süren yürüyüşte kitlenin coşkulu hali göze çarpıyordu. Cevizli-bağ'da bulunan UPS Genel Merkezi önüne kadar yüründü. Genel Merkezinin önünde basın açıklaması yapıldı. İlk konuşmada Amerika, İngiltere ve Japonya'daki işçi kardeşlerine dayanışmalarından ötürü teşekkür edildi. Basın açıklamasını okuyan TÜMTİS genel baş-

kanı Kenan Öztürk "bugün Arjantin'de işçiler, Türkiye'deki kardeşleri için davullar çalıyor, Amerika'da sendikalar UPS'nin Atlanta'daki genel merkezine yürüyor; Güney Afrika'da UPS ofislerine protesto faksları ve telefonları yağıyor. Hindistan'dan Japonya'ya, Ürdün'den Kore'ye, Avustralya'dan Hong Kong'a, Rusya'dan Ukrayna'ya, Norveç'ten Avustralya'ya sendikalar sokaklarda dayanışmanın coşkusu ve mücadelenin öfkesiyle UPS'ye şu mesajı veriyor: İşçilerin sendika hakkı gasp edilirse karşınızda bizi bulursunuz! UPS'ye sendikal haklara saygı duymayı sadece Türkiye'deki direniş çadırları değil, bugün bütün dünyada yürüyen yüz binlerce işçinin sesi öğretecek... Bugün yine UPS'nin önündeyiz. Yine kararlıyız yine kazanacağız. Şu üç talebimiz yerine getirilene kadar direniş çadırlarından ayrılmayacağız".

Taleplerini de sıralayan Kenan Öztürk bütün kitle örgütlerine verdikleri desteklerden ve uluslararası dayanışma gösteren işçi kardeşlerine teşekkür ederek konuşmasını sonlandırdı.

Türk-İş bölge sorumlusu Cemal Balkan da bir konuşma yaptı. İşçilerin mücadelelerini desteklediklerini belirten Balkan, emek mücadelesinin artık küresel boyuta ulaştığını, sermayeye karşı ancak uluslararası dayanışmalarla cevap verilebileceğini vurgulayarak konuşmasını sonlandırdı. Eylem konuşmalarından sonra sona erdi. □

UPS İşçilerine Antep İşçilerinden Destek

İşten çıkarılan 154 UPS işçisinin işe geri alınması ve sendikal çalışma talepleri ile 154 ülkede aynı gün eylem gerçekleştirildi. Uluslararası Taşımacılık İşçileri Federasyonu (ITF) 42. Kongresinde Türkiye'deki UPS işçileriyle dayanışma için 1 ve 15 Eylül günlerini Küresel Eylem Günü ilan etmişti. Bunun üzerine 1 Eylül günü gerçekleştirilen eylemin Antep ayağında TÜMTİS işçileri Başpınar Organize Sanayi'de saat 13.00'de bir yürüyüş gerçekleştirdi.

UPS Kargonun önüne yapılan yürüyüş boyunca "UPS'ye Sendika Girecek Başka Yolu Yok", "Yaşasın UPS Direnişimiz", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganları atıldı. UPS Kargo'nun önüne gelindiğinde TÜMTİS Antep Şube Sekreteri Mahmut Canyurt tarafından basın açıklaması okundu. Okunan açıklamada işten çıkarılan UPS işçilerinin direnişlerinin 120. gününde olduğu, uluslararası şirket olan UPS'de çalışan işçilerin pek çok ülkede sendikal olduğu fakat Türkiye'de UPS'nin sendikaya tahammülünün olmadığı, işçilerin sendikadan istifaya zorlandığı, direniş kırıcılarının getirildiği belirtildi.

Açıklamanın devamında "Bugün Arjantin'de işçiler Türkiye'deki kardeşleri için davul-

lar çalıyor; Amerika'da sendikalar UPS'nin Atlanta'daki genel merkezine yürüyor; Güney Afrika'da UPS ofislerine protesto faksları ve telefonları yağıyor. Hindistan'dan Japonya'ya, Norveç'ten Avustralya'ya sendikalar sokaklarda dayanışmanın coşkusu ve mücadelenin öfkesiyle UPS'ye şu mesajı veriyor; işçilerin sendika hakkı gasp edilirse karşınızda bizi bulursunuz! UPS'ye sendikal haklara saygı duymayı sadece Türkiye'deki direniş çadırları değil, bugün bütün dünyada yürüyen yüz binlerce işçinin sesi öğretecek" denildi. Canyurt UPS işçilerine de sendikaya üye olmaları, işten çıkarılan kardeşlerine sahip çıkmaları çağrısı yaptıktan sonra "İstanbul, İzmir, Ankara ve Balıkesir'deki üyelerimiz işbaşı yapana, toplu iş sözleşmesi imzalanana kadar mücadelemiz devam edecek. Tüm kardeş sendikaları, demokratik kitle örgütlerini ve emeğin yanında olan herkesi mücadelemize destek vermeye çağırıyoruz" diyerek açıklamasını sonlandırdı.

TÜMTİS sendikasının UPS işçileri için gerçekleştirdiği eyleme Mücadele Birliği Platformu, ESP, Eğitim Sen, BES, SES, İHD de destek verdi.

Mücadele Birliği / Antep

UPS İŞÇİLERİNİN DİRENİŞİ DEVAM EDİYOR

UPS kargo işçilerinin sendikaya üye oldukları için işten çıkarıldıkları işyerinin önündeki eylemleri 132'nci güne vardı. 1 Eylül'de UPS kargo işçilerinin yurt dışındaki UPS işçileri ile birlikte gerçekleştirdikleri uluslararası dayanışma eyleminin ikincisini gerçekleştirecekler.

UPS işçileri, 4 Eylül günü "Yaşasın 15 Eylül Küresel Direnişimiz" sloganı ile her Cumartesi günü yaptıkları gibi UPS Aktarma Merkezi'nin kapısı önüne doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş sırasında sık sık "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma", "Yaşasın 15 Eylül Küresel Direnişimiz", "Birleşen İşçiler Asla Yenilmez", "Kavga Sürecek Sendika Girecek", "Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor", "İşçiye Uzanan Elleri Kıracağız" sloganları atıldı.

Oraya varıldığında TÜMTİS Şube Başkanı Şükrü Günseli konuşma yaptı. Bir sonraki eylemlerini 15 Eylül'de gerçekleştireceklerini açıklayarak konuşmasını sonlandırdı.

Ve işçiler, tekrar sloganlarla grev yerlerine geri döndüler.

Mücadele Birliği / İzmir

BASKILAR HEP DEVAM ETTİ TA Kİ BİZ BASKILARA KARŞI ÇIKANA KADAR

İki UPS işçisinden, 1 Eylül eylemleri ile ilgili görüşlerini alık.

1. İşçi: UPS işçilerinin direnişi gösteriden öte bir savaş. Bize destek vermeye gelen bu yollardan geçmiş diğer arkadaşlarımıza da teşekkür ediyoruz.

Biz UPS'den en son çıkarılan işçileriz. Biz içerideyken de çok gururluyduk, onun için çok savaştık içeride de. Baskılar olmasına rağmen, işten atılma korkusu olmasına rağmen. Söylemek istediğim, kendi ekmeğimiz için 'Hak verilmez alınır' düşüncesiyle hareket ettik. Arkadaşlarımızı örgütlemeye çalıştık ki çoğunu da örgütledik. Bu iş olacak, inançlıyız buna.

Böyle yürüyüşler, eylemler gösteriyor ki, halk bilinçli ve bu gücün arkamızda olduğunu hissediyoruz. Hayatım boyunca ilk kez böyle bir şeye katıldığım için endişelerim şüphelerim vardı. Bu şüpheleri zamanla gidermem gerektiğini düşündüm. Yani sonuçta ekmeğim için, ailemin geleceği, kendi geleceğim için savaştığımı düşündüm. Daha önceleri 14-15 saat geceleri gündüzleri çalışıyorduk, artık belli bir yerden sonra tıkanı, beden kaldırmıyordu, kafa almıyordu. Yaptığımız işin karşılığını alamadığımız için artık bir arayış içindeydik, kendi arkadaşlarımız arasında. Ufak-tefek direnişler oldu ama ya çabuk sindirildik, ya çıkartıldık, ya baskı altına alındık ama artık içerideki işçi belli bir arayışa girdi. Sendika girmeden önce kendi aramızda konuşuyorduk, belli bir güç olacak ki sözümüzü geçirelim, hakkımız olanı alalım diye. İstanbul'daki olaylar patlak verince anlaşıldı ki belli bir güç var, bu gücün arkasında olursak biz kazanırız diye. Yani o günden beri bu yolun yolcusuyuz, olacak başka çaresi yok.

Çabalıyoruz, direndik hem içeride hem dışarıda. Ben bir hafta önce içerideydim, içerinin durumunu biliyorum. İnsanlar sabırsız davranıyorlar, bizse umutluyuz, bekliyoruz, savaşıyoruz.

2. İşçi: 8. ayın 18'inde işime son verdiler. Ondan önce hep içerideki yönetimle diyalog halindeydik. Bu süreci tıkamak için bize yakın davranıyorlardı, sendikalı olduğumuz tespit edildikten sonra bizleri vazgeçirmek için her yol denendi. Baskılar hep devam etti ta ki biz baskılara karşı çıkana kadar...

Bu tür şeyler aksine bizi daha fazla güçlendiriyor, daha da bizi birbirimize kenetliyor, çünkü bizler biliyoruz ki bölücülüğü onlar yapıyor. İnsanları bölerek, insanları birbirine düşürerek, insanları sınıflara bölerek, kimliklerine ayırarak, buradaki birlik, beraberlik ve kardeşliği baltalamak adına asıl bölücülüğü işveren yapıyor...

Bize desteğe gelen herkese teşekkür ediyoruz.

Mücadele Birliği Platformu / İzmir

REFERANDU DEVİRİM ŞİMDİ

Anayasa değişikliklerini içeren referandum yapıldı ve Türkiye kullanılan mühürlerin mürekkebi kurumadan kendini yeni bir anayasa tartışmasının içinde buldu. Egemen sınıfın bir tartışmadan bir tartışmaya yuvarlanıp durduğunu bundan daha iyi ne gösterebilir?

Sermaye sınıfı bu referandumu düzenlerken ne umuyordu ne buldu? Önce şunun altını çizelim: Bu referandumun ya da anayasa değişikliklerinin “demokratikleşme” ile uzaktan yakından alakası yok. Bu o kadar açık ki üzerinde durmaya bile gerek yok.

Sermaye sınıfı, anayasa değişiklikleri hamlesiyle her şeyden önce Kürt halkının ve emekçi sınıfların giderek yükselen mücadelelerinin, devrimin önünü kesmeyi amaçladı. Değişikliklerin gündeme getirildiği koşullar tekrar göz önüne getirilecek olursa bu gerçek daha iyi anlaşılacak. Çok kısa bir özet dediklerimizin daha iyi anlaşılması bakımından yararlı olacak.

Hatırlanacaktır, hükümet anayasa değişikliklerini Türkiye’yi sarsan büyük Tekel Eyleminin ardından devrimci kitle eylemlerinin, işçi eylemlerinin, grev ve direnişlerin peş peşe patladığı, Newroz eyleminin tarihi bir kitle katılımıyla gerçekleştiği, ardından tam bir öfke patlamasına dönüşen tarihi 1 Mayıs gösterisinin ortaya çıktığı, Taksim’in 32 yıl sonra fethedildiği koşullarda gündeme getirdi.

Türkiye’de bunlar olurken Kürdistan’da devrimci kitle eylemleri, çatışmalar, gösteriler ortalığı kaplamıştı. Devlet ve hükümet gittikçe yükselen devrimci dalgayı zor yöntemlerine dayanarak durduramıyor, ne yapacağını şaşırılmış bir duruma gelmişti.

İşte önü kesilmek istenen süreç böyle bir süreçti. Elbette bu politikanın yan ürünleri olarak sermaye sınıfının bir kısmı politik iktidarı tümünden ele geçirmek için yararlanmaya çalışıyordu ve emperyalistlerin de desteği ile işçi sınıfını, Kürt halkını ve diğer emekçi sınıfları aldatmanın aracı olarak “demokratikleşme” demagojisine

sarıldılar. Amaç bu toplumsal güçlerin gücünü sermaye sınıfının bir kesiminin yedek gücü haline getirmektir.

Amaçlarına ulaşabildiler mi? Devlet, hükümet, sermaye sınıfı ve emperyalistler devrimin önünü kesebildiler mi? Bu soruya yanıt vermeden, “evet”, “hayır” oylarının oranlarına bakarak referandumun sonucunu değerlendirmeye çalışmak tam bir dar kafalılıktır.

Leninist Parti’nin yukarıdaki soruya yanıtı çok net: Hayır, devrimin önünü kesemediler, kesemezlerdi de. Devrimin önünü kesebilmenin tek bir yolu var, o da devrimi ortaya çıkaran maddi koşulları ortadan kaldırmaktır. Devletin, hükümetin ve sermaye sınıfının attıkları adımlar, bu koşulları ortadan kaldırmak bir yana, daha da derinleştirdiler. Leninist Parti bu yanıtı tamamen somut olgulara ve bu olguların bilimsel değerlendirmesine dayanarak veriyor. Bunun kanıtlarını vereceğiz ama önce bazı şeylerin altını çizmemiz gerekiyor.

Evdeki Hesap Ve Çarşı Meselesi

13 Eylül sabahı Türkiye ve Kürdistan yeni bir güne mi uyandılar? 13 Eylül sabahı, halkların yaşamında bir dönüm noktasını mı işaret ediyor? Hükümet, devlet, basın vs, karşı-devrimin bilumum zevatı, durumu böyle göstermeye çalıştılar. Gerçeği baş aşağı göstererek emekçi sınıfları aldatmaya çalışmak onların varlık nedeni olduğu için, bu çabaları anlamak mümkün.

Ya kendilerine sosyalist, komünist vb. sıfatlarını uygun görüp de yaratılan bu sahte havanın etkisinde kalanlara ne demeli? Böylesi şimdi “evet” oylarının oranlarına bakarak derin bir karamsarlığa gömülmüş bulunuyorlar. Onlara göre artık AKP’nin egemen olduğu “yeni” bir süreç başlamıştır ve bu süreç, emekçi sınıflar için tam karanlık bir süreçtir.

Tarihe materyalist açıdan bakmayı beceremeyenlerin kaçınamayacakları bir karamsarlıktır bu. Tarihe materyalist

açıdan bakanlar ise şunu görmekte zorlanmazlar: Her sınıfın, her partinin, her politik gücün bir planı, bir hesabı, bir iradesi mutlaka vardır. Günlük tabirle söylersek, herkesin evde yaptığı bir hesap vardır. Ama tarih, bu sınıfların, partilerin, grupların ya da bireylerin hiçbirinin tek başına iradesi doğrultusunda ilerlemez. Tarih, toplumda ve hatta toplum dışında var olan sayısız iradenin kesişmesinden doğan bir bileşke doğrultusunda ilerler. Bu öyle bir bileşke ki, tek tek hiçbir sınıfın özlemlerini, iradesini yansıtmaz. Bu anlamda, yine günlük konuşma diliyle söylersek, evdeki hesap hiçbir zaman çarşıya uymaz.

Aksi olsaydı, yani tarih sınıfların, partilerin, politik güçlerin ya da bireylerin iradesine göre ilerleyseydi, birincisi tarih yapmak çok kolay olurdu, ikinci, burjuvazinin iradesi nedeniyle şimdiye değin biç bir devrimin ortaya çıkmamış olması gerekirdi. Ama tarihin şimdiye kadar böyle ilerlemediğini biliyoruz. Tarihte süreklilik esastır. Tarihteki sıçramalar ise bu sürekliliğin bir parçası, bir devamı olarak ortaya çıkarlar. Üstelik şimdilik kastettiğimiz anlamda bir sıçrama yok ama böyle bir sıçrama için muazzam bir birikimin ortaya çıktığını gönül rahatlığı içinde söyleyebiliriz. Eski bir sosyal reformist, şimdinin AKP hayranı “yetmez ama evet”çi bir yazar, devrimci gelişmeleri hissetmenin üzerinde yarattığı karamsarlıkla, farkında olmadan, bakın bu durumu nasıl izah etmiş:

“Bugün, içimdeki gamlı baykuş yine ürkütücü şeyler söylüyor: Önümüzdeki günlerin zor ve acılara gebe olacağını çığırıyor. Toplumcak, bugünü aratacak bir yarılma, çatışma, çözülme sürecine, düşünsel ve siyasal kaosa doğru gidiyoruz. (...) 12 Eylül bitecek, 13, 14 ve bilmem kaç Eylül olacak. Referandumun sonucu ne olursa olsun; ister başabaş, ister ağırlıklı evet, ister ağırlıklı hayır, isterse de umulmadık oranda boykot, referandum sonrasında bu ortam gevşemeyecek, aydınlanmayacak, daha da bulanacak.

İM SONUCU: İ DAHA YAKIN

Süreç boyunca derinleşerek yaşanan düşman cephelere ayrılma, (...) ağırlaşacak. (...) Kürt hareketi, içinde beliren ayrışmaların su yüzüne çıkmasının da getirdiği sertleşmeyle keskin ve uzlaşmaz tavrını pekiştirecek, barış ve uzlaşma uzun bir süre için hayal olacak. Çatışmalar yeniden baş-layacak ve evlatlarımız ölmeye, halklarımız düşmanlaşmaya devam edecek. Türkiye'nin önünü tıkayan en önemli ideolojik saplantı olan Kürt düşmanlığı, şoven faşizan milliyetçilik güçlenecek." Böyle devam ediyor sosyal reformist eskisi.

Emekçi sınıfların, Kürt halkının, devrimin toplumsal güçlerinin mücadelelerinin gelişme çizgisinde olduğunu geçmiş bilgi birikimine ve sezgilerine dayanarak görebilen bu yazar korkularını dile getirdiyseniz biz bu sözleri devrimci dile çevirerek okuyalım. O zaman bu sözlerin tek anlamının, sınıf çatışmasının giderek artacağı, Kürt halkının özgürlük savaşında yeni bir aşamaya geleceği, burjuva toplumun çözülme ve dağılma sürecinin devam edeceği, bu süreci durdurmak için egemen sınıfın zor araçlarına daha çok başvuracağı, bunun ise çatışmaları daha da şiddetlendireceği vb. olduğu görülecektir.

İşte şimdi referandum sürecine ve bu süreçte egemen sınıfın neden en çok da "boykot" politikasından çekindiği soruna gelebiliriz. Ucu sosyal reformistlerin tam yüreğine dokunduğu için devletin en çok da "boykot" politikasından çekindiği tespitinin bir iddia değil bir gerçek olduğunu hemen belirtip olası itirazların önüne geçelim. Bunun gerçek somut bir olgu olduğundan şüphe edenler hemen A.Gül'ün demecine bakabilirler.

Ne diyordu düzenin "partilerüstü" bu sembolü: "Tercihiniz ne olursa olsun sandık başına gidin ve oyunuzu kullanın." İşte bu kadar. Çünkü sistem açısından öncelikli olan "evet" ya da "hayır" değil, katılım oranını yükseltmekti. Kanıt iki: Özellikle Kürdistan'da hükümet, devlet, korucular, polis, asker, burjuva partiler,

Kürt burjuvazisi, devlet uşaklığına soyunmuş eski "sosyalistler", tarikatlar, cemaatler vb. hepsi ama hepsi "boykot" politikasına karşı birleştiler. Bütün bu iğrenç karışımın öncelikli amacı katılım oranını yükseltmekti.

Olmadı, evdeki hesapları çarşıya uymadı. Kürt halkı, bu iğrenç karışımın tüm baskı, tehdit, şantaj ve hilelerine rağmen sandık başına gitmeyi ezici bir çoğunlukla reddetti. Ortaya çıkan harita, Cemil Çiçek'i, bu adam şahsında düzenin tüm sahiplerini çileden çıkartacak cinsten oldu. Referandum, Kürt halkının düzenden kopuşunu berrak bir tablo halinde ortaya koydu. Üstelik ortaya çıkan tablonun bir halkın kendi iradesini özgür koşullarda ortaya koyabildiği bir tablo değil. Bırakalım özgür koşulları, para cezası, asker, polis ve korucu baskısının olmaması durumunda bile tablonun çok farklı olacağını söylemeye gerek var mı?

Devrim Şimdi Neden Daha Yakın?

Aslında bir anlamda bu sorumuzun yanıtını vermiş bulunuyoruz. Birleşik devrimin önemli bileşeni durumundaki Kürt halkı, bu referandumla özgürlük hakkını elde etmede ne kadar kararlı olduğunu, politik bakımdan ise ne denli bilinçli olduğunu ortaya koymuştur.

BDP'nin "boykot" politikasındaki yalpalamalarını, bu parti içinde AKP ile uzlaşma eğiliminde olanları frenleyen Kürt halkının iradesi olmuştur. Dokuz gerillanın Türk ordusu tarafından bu süreçte katledilmesi iki önemli olguyu ortaya çıkarmıştır. Birincisi, kişilerin, partilerin ya da grupların masabaşı planları en ufak bir kıvılcımla bozulmaya mahkûm. Masabaşı planlar tarihin devrime doğru ilerleyişini durduramıyor, durduramaz.

Elbette bu söylediklerimiz, kişilerin ya da partilerin iradesinin süreç üzerinde etkili olmadığı anlamına gelmez. Ama bu iradeler tarihin akışının tersi yönünde oldukları sürece ancak sınırlı ve geçici bir etkiye sahip olabilirler. Bu geçici ve sınırlı

etki gücünü yitirdiğinde tarih kendi mecrasında akmaya devam eder. AKP'yle, bu parti şahsında devletle uzlaşma eğilimleri bir katliamla etkisiz hale geldi. Üstelik katliamı yapan güç kendisiyle uzlaşılacak istenen gücün ta kendisiydi. Katliamın Erdoğan'ın onayıyla gerçekleştiğini bizzat BDP'liler açıkladılar.

Kürt halkının sadece Kürdistan'da değil ama Türkiye'de de bu katliama nasıl yanıt verdiğini hepimiz gördük. Yukarıda sözlerini aktardığımız sosyal reformist eskisi yazarın korkusunun kaynağı işte bu somut olgudur. İkinci önemli olgu, Kürt halkının düzenden koparak şimdilik "demokratik özerklik" noktasında durduğudur. Ama Türk ulusunun egemen ulus konumunu ortadan kaldırmasa da "özerklik" kavramının kendisi bile tekelleri sermaye sınıfının ve devlet bürokrasisinin tüylerini diken diken etmeye yetiyor da artıyor bile.

Kürt halkında ortaya çıkan devrimci enerji bu halkı "demokratik özerklik"ten çok daha öteye taşıyacak güce sahiptir. Yeter ki bu enerji anayasal hayaller peşinde heba edilmesin. Öncünün rolü işte bu noktada temel bir öneme sahiptir.

Referandumun ortaya çıkardığı üçüncü önemli nokta toplumun derin bir bölünme içinde olduğudur. Zaten var olan bölünme referandumla daha da derinleşmiştir. Toplumun kaçta kaçının "evet" kaçta kaçının "hayır" dediğinin ancak ikinci planda önemi var. Çünkü bu "evet" ve "hayır"larda kitleler oy pusulalarının arkasında yazılı olanı değil, kendi arzu ve özelemlerine uygun olanı okuyorlar. Ama devletten kopuşu ifade eden "boykot" politikasının Kürdistan dışında Adana, Mersin, İstanbul gibi illerde etkisini göstermesinin yanı sıra, toplumun karşıt cephelere bölünmüş olması iç savaşın gelişme eğilimini göstermesi bakımından son derece önemlidir.

İşte böyle, referandum başka amaçlarla tasarlanmıştı ama onu tasarlayanların hiç hesap etmedikleri, arzu da etmedikleri sonuçlara yol açtı. Devrimci güçler, işte bu

İSTANBUL'DA BOYKOT MİTINGİ

Boykot Cephesi'nin 5 Eylül günü Çağlayan'da düzenlediği miting, sağanak yağmura rağmen binlerin buluşmasıyla başladı. Erken saatlerde Perpa önünde toplanan kitle, saat 15.00'da meydana doğru yürüyüşe geçti. Mücadele Birliği Platformu da eyleme katıldı.

Yürüyüş boyunca "Referandumu Boykot Et Devrim İçin Savaş", "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Dışa Dışa Serhildan Biji Azadiya Kürdistan", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak", "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist" sloganları atıldı. Alana

gelindiğinde kitle Mücadele Birliği'ni alkışlarla karşıladı. Miting alanında tellere "Referandumu Boykot Et Devrim İçin Savaş/ Mücadele Birliği" pankartı asıldı.

Miting tertip komitesi başkanı Hülya Yer, kitleyi selamlayarak kısa bir konuşma yaptıktan sonra, Boykot Cephesi'ni oluşturan siyasi yapıların temsilcileri de kürsüye çıkarak kitleyi selamladılar.

Coşkulu geçen mitingde Sabahat Tuncel konuşma yaptı. Sabahat Tuncel'in ardından kürsüye çıkan Selahattin Demirtaş, "Burada olan güçler faşizme teslim olmayan güçlerdir, direnen güçlerdir" diye başladı ve "emekçilere, Kürtlere, Alevilere, ezilenlere bir şey vermeyen bir anayasayı kabul etmiyoruz. Kenan Evren'in ruhu Erdoğan'ın arkasında dolaşiyor. Tayyip Erdoğan, Kenan Evren ruhunun ömrünü uzatmaya çalışıyor. 12 Eylül Anayasası artık bu ülkeye dar geliyor. Bu ruha Fatıha okunması gerekirken, Tayyip Erdoğan elinden tutmuş ve ayağa kaldırmaya çalışıyor" dedi.

Miting, MKM sanatçılarından Hünermend Jehat'ın konseri ile sona erdi. □

ANTEP'TE DEVRİMCİ BOYKOT ETKİNLİKLERİ

Ayışığı Sanat Merkezi'nin geleneksel hale getirdiği etkinlik çalışmalarının bu haftaki konusu yine gündemi yoğun bir şekilde meşgul eden referandum idi. Referandumda insanların sandığa gidip ya evet ya da hayır demesi isteniyor. Tekelci kapitalist sistemin devrimci süreç karşısında biraz nefes almasını sağlayacak olan referandum aldatmacasının amacı, insanları sandığa yönelterek kapitalist sisteme tekrar güven duyulmasını sağlamaktır. Ancak bu amaçla ayakta kalabileceğini, yaşadığı derin krizden bu aldatmacayla kurtulacağını sanıyor. Ama süresini doldurmuş olan kapitalizmi ne referandum aldatmacası ne de sermayenin çeşitli oyunları kurtarabilir.

Bizler de insanlara referandumda devrimci boykot düşüncesini anlatabilmek için bir etkinlik daha gerçekleştirdik. 5 Eylül saat 14.00'de Ekin Şiir Atölyesi'nin "Okumuş Bir İşçi" şiiriyle başladı. Etkinlik Kürtçe şiir ve onun ardından "Sabahların mağrur olsun İstanbul" şiiriyle devam etti. Daha sonra Aynil & Rasim Oktar Tiyatro Atölyesi'nin hazırlanmış olduğu şiir dramatizasyonu ve ardından "Karagöz & Hacivat ve Tepegöz Referandumda" oyunu sahnelendi. Evetçi, hayırcı ve

devrimci boykotçu karakterler arasında yaşanan tartışmalar, sermayenin referandum oyununu izleyenlere mizahi bir dille aktarırken insanları hem güldürüp hem düşündürdü. Atölyenin, referandumu niçin boykot etmemiz gerektiğini, devrimci boykotun önemini, tarihi orta oyunla vermesi farklı duygular uyandırdı.

Etkinliğimize renk katan başka bir çalışma ise etkinliklerimizde bize destek veren Grup Kızılgüller'di. Söyledikleri Kürtçe ve Türkçe ezgilerle insanların beğenisini toplayan grup, dinletiyeye halaylarla devam ederek coşkuyu doruğa ulaştırdı. Etkinlik sonrası gruplar halinde tartışmalar devam etti. Devrimci boykotun ne kadar doğru bir politika olduğunu sohbetlerimiz sırasında daha da pekiştirdik.

Yaptığımız etkinliğin amacına ulaşması üzerimizdeki tatlı yorgunluğu aldı. İnsanlara daha sonra planladığımız etkinliklerin duyurusunu yaptıktan sonra onların da bu çalışmalarına katılması gerektiğini anlattık. Herkes bu çağrımızı memnuniyetle karşıladı. Ve bir daha ki etkinlikte buluşma sözü verdikten sonra etkinliğimiz sona erdi.

Ayışığı Sanat Merkezi / Antep

İZMİR'DE BOYKOT VE 1 EYLÜL

KADİFEKALE VE AGORA

24 Ağustos sabahı saat 07.30'da İzmir'in Kadifekale ve Agora emekçi mahallelerinde erkenden kalkan işçilere, işyerlerine giderken hiç alışık olmadıkları bir şekilde sıcak bir günaydın diyerek, işçileri "Referandumu Boykot Edelim Halk İktidarı İçin Mücadeleyi Yükseltelim" ve "Leninist Parti 20. Yılında Halkları İktidar İçin Mücadeleye Çağırıyor!" bildirimleriyle karşıladık.

Patlıcan Yokuşu'ndan sel gibi akan işçilere bildirimimizi yoğun bir şekilde dağıttık. Kimi dergi okurlarımızdan "siz hiç uyumaz mısınız?", "Geçen almıştım ama birkaç tane daha verin iş yerlerindeki arkadaşlarıma da vereyim" sözlerini duymak da bize iyi gelmişti. Saat 08.30'a kadar bildirimimizi dağıttık. Bildiri dağıttığımız bölgede emekçi bir annemiz bizleri evine sabah kahvaltısına davet etti, biz de anneyi kırmayarak evine misafir olduk. Ziyaretimizden sonra yeni bir güne dinç bir şekilde başlamanın mutluluğuyla diğer işlerimize koyulduk.

NARLIDERE

İzmir'de 1 Eylül Dünya Barış günü dolayısıyla yapılan konserleri biz Mücadele Birliği olarak en iyi şekilde değerlendirdik. Narlıdere'de saat 21.30'da Onur Akın konserinde "Referandumu Boykot Edelim Halk İktidarı İçin Mücadeleyi Yükseltelim" ve Leninist Parti 20. Yılında Halkları İktidar İçin Mücadeleye Çağırıyor!" adlı bildirimimizi dağıttık. Ayrıca kart dağıtımı ve Devrimin Önsözü Deniz Gezmiş ve Önsöz dergi dağıtımları da yapıldı.

Özellikle bildiri dağıtımlarında boykot ile ilgili birçok soru soruldu. "Boykotun yararı nedir?" üzerine güzel sohbetler kuruldu. Referandumu Boykot etme çalışmalarını gece gündüz tüm olanakları değerlendirerek yapıyoruz. Burjuvazinin kuklaları haline gelen sanatçılar yerelin belediye başkanları tarafından kendi propagandalarını yaptırıyorlar. Biz ise onları köklü bir şekilde yerlerinden sökmek için halka, Halk İktidarı İçin Mücadeleyi Yükseltelim ve Geçici Devrim Hükümetini Kuralım şiarıyla gidiyoruz.

BORNOVA- İZMİR ENTERNASYONAL FUARI

30 Ağustosta Bornova Belediyesi tarafından Suavi konseri düzenlendi. O semtte bulunan ve farklı yerlerden gelen işçi emekçi halkların katılımı ile gerçekleşen etkinlikte, bizler de Mücadele Birliği okurları olarak boykot ve Leninist Parti'nin 20. Kavga yılıyla ilgili hazırlanmış olan bildirimimizi, ayrıca Yeni Dönem Yayıncılıktan çıkan "Devrimin Önsözü Deniz Gezmiş" kitabımızın tanıtımını ve dağıtımını yaptık.

Daha sonrasında 1 Eylül Dünya Barış Günü nedeniyle İzmir Enternasyonal Fuarı'nda Zülfü Livaneli'nin konseri sırasında da aynı şekilde bildirimimiz ve kitaplarımızla Leninist Parti'nin 20. kavga yılıyla ilgili hazırlanmış olduğu bildirimlerin dağıtımını yoğun bir şekilde gerçekleştirdik. Elimizden geldiğince geniş kitlelerin katıldığı bu tür etkinlikleri gündeme ilişkin politikalarımızı ulaştırabilmek için yararlandık. Ayrıca dağıtımını ve tanıtımını yaptığımız Deniz kitabına ilgi yoğundu.

ÇİĞLİ

Çiğli Belediyesi'nin düzenlediği ve dört gün süren festivalde bizler de Mücadele Birliği okurları ve Ayışığı Sanat Merkezi olarak yerimizi aldık. Ayışığı Sanat Merkezi'nin stand açtığı festivalde bizler de Mücadele Birliği okurları olarak yoğun bir şekilde referandum ve Leninist Parti'nin 20. kavga yılıyla ilgili hazırlanmış olduğu bildirimlerin dağıtımını yaptık. Emekçilere referandumu boykot etmeye ve devrim mücadelesini yükseltmeye çağırдық.

30 Ağustos, 1, 3 ve 4 Eylül tarihlerindeki festivalde aynı zamanda Yeni Dönem Yayıncılık'ın çıkarmış olduğu 'Devrimin Önsözü Deniz Gezmiş' isimli kitap, insanların yoğun bir ilgisiyle karşılandı. Kitabın dağıtımını hem standda hem de konser alanında gezerek yaptık. Çünkü Denizlerin bayrağını elinde taşıyanların anlatımıyla tanınmalıydı Deniz yoldaşlar, Denizlerin mücadelesinin doğrusu anlatılmalıydı. Devrimin önsözü Denizlerin emekçiler tarafından sahiplenilmesi bize devrimin nasıl sahiplenildiğinin ve kurtuluş yolu olarak kabul edildiğinin göstergesidir.

4 gün boyunca çok yoğun bir propaganda faaliyeti yürüttüğümüz festival tatlı bir yorgunlukla sona erdi.

YAMANLAR

İzmir'de Bayraklı Belediyesi'nin düzenlediği 1 Eylül Dünya Barış günü dolayısıyla konser yapıldı. İlkay Akkaya'nın verdiği konserde bizler Ayışığı Sanat Merkezi olarak stand açtık.

Saat 21.00 civarında Küçük Yamanlar Mahallesi'nde yapılan konserde stant açtık. Standımızda kitapların yanı sıra boykot ve Leninist Parti'nin 20. kavga yılıyla ilgili hazırlanmış olduğu bildirimlerin dağıtımını yaptık. Ayışığı Sanat Merkezi standına ilgi güzel olurken bizler de Devrimin Önsözü Deniz Gezmiş kitabını tanıttırken kitlelerin yoğun ilgi ve coşkusuyla yaşadık.

DİKİLİ

Her yıl yapılan Dikili Halk Festivaline ilk defa katılmak üzere yola koyulduk 3 Eylül günü. Oraya vardığımızda ilk yaptığımız 1-4 Eylül tarihleri arasında yapılacak festivalde stant açmak için resmi makamlarla belediyeye görüşmek oldu. 6 saate yakın stant yeri alma isteğimize belediyenin cevabı "Kitap standı açmak yasak, ama isterseniz açın müdahale olursa biz sorumluluk kabul etmiyoruz" oldu. Daha sonra biz ne olursa olsun stant açmayı ama en kötü ihtimalle elden tanıtım ve dağıtım kararı aldık. Bütün engellemelere rağmen bizler standımızı açtık.

İkinci gün ise esnaf bölgesine Önsöz ve Devrimin Önsözü Deniz Gezmiş kitabının tanıtımını ve dağıtımını yaptık. Bu dağıtım sırasında da en göze çarpan şey, insanların Deniz Gezmiş'e olan yoğun ilgileriydi. Akşam saatlerine gelindiğindeyse İlkay Akkaya'nın konserinde de engellemelere rağmen standımızı açtık. Aynı ilgi, aynı yoğunluk burada da göze çarpıyordu.

Yalnız iki gününe katılabildiğimiz Dikili Festivali'nden Ayışığı Sanat Merkezi'nin yoğun bir propagandasını yaparak ayrıldık.

Mücadele Birliği Platformu / İzmir

İZMİR'DE BOYKOT ÇALIŞMALARI DEVAM EDİYOR

KADİFEKALE

İzmir'de yaptığımız boykot çalışmaları bütün hızıyla devam ediyor. 6 Eylül günü İzmir'in emekçi semtlerinden Kürt halkının yoğun olarak yaşadığı Kadifekale'de sesli ajitasyon eşliğinde bildiri dağıtımı ve boykot çağrısıyla devrimci faaliyetlerimize devam ediyoruz.

Emekçi halkların yoğun bir ilgiyle karşıladığı faaliyetimize Kadifekale'nin ara sokaklarında "İşçiler, Emekçiler, Ezilen Yoksul Kürt Halkı, Gençler" diyerek başladık. Özellikle çocukların sürekli peşimizde dolaştığı faaliyetimizde emekçi Kürt Halkına sermaye sınıfının bizleri özgürlük mücadelemizden, eylemlerden, sokaklardan sandık başına çekmek için, düzen içine çakılı tutmak için referandum aldatmacasına başvurduğunu anlattık. Anayasa değişikliğinin tepeden tırnağa faşist bir devlette bir anlam ifade etmediğini anlattık Kurtuluşumuzun devrim ve sosyalizm olduğunu, bunun için serhıldanları ve isyan ateşimizi yükseltmemiz gerektiğini söyledik. İnsanların büyük bir sempatiyle karşıladığı eylemimizde insanlara Geçici Devrim Hükümeti'ni ve onun programını anlattık.

Daha sonra Kadifekale'nin merkezine çıktığımızda orada ajitasyona devam edip bildiri dağıtımına devam ettik. Otobüs durağına çıktığımızda polislerden birkaçı sadece bizi izliyordu. Yürümeye devam ettik 3-4 polis bize müdahale etmeye kalktı. Fakat cevabını hemen aldı. Aynı zamanda Kadifekale'nin savaşı Kürt halkı da bizleri sahiplenerek çevremizde toplanmaya başladı. Bizler çalışmamıza bu arada devam etmeye devam ediyorduk ki, 5-10 dakika sonra bir polisin gençlerden birinden yumruk yediğini öğrendik. Tekrar merkeze çıktık. Ajitasyona devam ettik. Polis ortalıkta yoktu. Eylemimizi bitirmeye hazırlanırken bizleri izleyen ve destek çıkan emekçiler bizleri çay içmeye merkezdeki bir kahveye davet etti. Onları kırmayarak çaylarımızı içerek sohbet ettik ve daha sonra bizi davet eden ailelerin yanına giderek eylemimize sona erdirdik.

kamızdan koşarak dergi ve bildiri almaları, yemek yedirmek istemele-ri, sohbetleri... doğru yolda olduğumuzu ve emekçi insanların devrimcileri nasıl sahiplendiğini gösteriyor bizlere.

Akşam saatlerinde bitirdiğimiz dergi ve bildiri dağıtımından sonra bir aileye geçip sohbete devam ettik.

MENEMEN ASARLIK

8 Eylül Çarşamba günü Menemen'in Asarlık Mahallesi'ndeydik.

Sesli ajitasyon ve propaganda şeklinde gerçekleştirdiğimiz dağıtım bayram arifesi olmasına rağmen halktan ilgi gördü. Kürt halkının yoğun olduğu bölgede kitleleri boykota çağırılmamız halkın hoşuna gidiyordu. Tabii sık olmasa da kimi zaman boykot çağrımıza karşı çıkanlar da vardı. Ancak bu bizim canımızı sıkıyor, halkla yakın ilişkiler ve hoş sohbetler geliştirmemizi sağlıyordu.

Diğer mahallelerde saat 20.00'ye kadar sürdürdüğümüz sesli ajitasyon ve propaganda, Asarlık bölgesinde saat 19.30'da sivil polisler tarafından engellenmeye çalışıldı. Bizler hava kararana kadar propagandanın serbest olduğunu belirterek çalışmamıza devam ettik. Ancak siviller sesli propagandanın hava kararından 1 saat önce bitirilmesi gerektiğini söyleyerek bizi durdurmaya çalıştı. Tabii bu arada mahalleli gençler ve insanlar da yanımızda bize destek oluyorlardı. Bir amca "eğer bu çocuklar 'Evet'in propagandasını yapıyor olsalardı onları durdurmazdınız. 'Evet'çiler ve 'Hayır'cılar ses araçlarıyla istediği saate kadar çalışmalarını sürdürüyorlar onlara neden bir şey demiyorsunuz. Sırf boykot çağrısı yapıyorlar diye durduruyorsunuz" diyerek sivillere tepkisini dile getirdi. "İnsanları rahatsız etmeye hakkınız yok" diyen sivillere cevap olarak arkadaşımız insanlara dönerek "bizden rahatsız olan var mı?" diye sordu. İnsanlar da "biz rahatsız olmuyoruz", yanıtını verdiler. İnsanların bizleri sahiplenmesinden epey rahatsız olan siviller bizle halkı karşı karşıya getiremeyeceklerini anlayınca daha bir öfkelenildiler. Biz de bu yaşanan tartışma sırasında bile ajitasyonumuza devam ederek tavrımızı gösterdik. Polisin yaşanan tartışmayı uzatarak zamanımızı çalmalarına izin vermemek için bizler çalışmalarımıza devam ettik. Zaten o süre içerisinde saat 20.00 olmuştu ve biz polislerle yaşanan tartışma süresince bile sesli ajitasyon ve propagandamıza devam ediyorduk.

Dağıtımına devam ettiğimiz sırada mahalledeki insanlar bizi sahiplendiklerini hem biz, e hem de polislere göstermek amacıyla ekiplerin ö-

NARLIDERE

7 Eylül günü İzmir'in emekçi semtlerinden biri olan Narlıdere'de Mücadele Birliği'nin 170. sayısının ve boykot bildirisinin dağıtımını gerçekleştirdik. Mücadele Birliği önlükleri ve megafonla yaptığımız ajitasyon konuşmaları mahalledeki insanlar tarafından ilgiyle karşılandı.

Narlıdere Kürt halkının yoğun yaşadığı bir mahalle olduğundan dolayı boykot çağrısı yaparken çok zorlanmadık. İnsanların ilgisi, ar-

nünde bizleri ısrarlı bir şekilde evlerine davet ediyorlardı. Bir eve girdik ancak dağıtımına devam etmemiz gerektiğinden, çok oturmadan kalktık. Saat 22.00'de çalışmalarımızı sonlandırdık.

GÜLTEPE

9 Eylül Perşembe günü İzmir'in emekçi mahallelerinden Gültepe Mahallesi'nde boykot bildirisi ve Mücadele Birliği dergisinin 170. sayısının dağıtımını yapıldı.

Dağıtımına başlandığı sırada Mücadele Birliği okurlarından biri kahvede dergiyi sorarken sivil polisler müdahalede bulunmaya çalıştılar. Mücadele Birliği okurundan kimlik isteyince kısa süreli ağız dalaşı yaşandı. Ağız dalaşının ardından, Mücadele Birliği okuru polisleri mahalleye çekmek amacıyla mahallenin içine doğru geldi. Bu esnada diğer Mücadele Birliği okurları da toplanan insanlara ajitasyon konuşmaları yaparak polislerin müdahalesini engellemeye çalıştılar. Daha sonra takviye kuvvet çağıran sivil polisler, mahalle halkının tepkisiyle karşılaştı. 5 ekip arabası ve 2 motorlu yunusun gelmesiyle birlikte güçlenen sivil polisler tekrar Mücadele Birliği okurlarına daha sert bir şekilde müdahalede bulunmaya çalışınca kısa süreli arbede yaşandı.

Mahalle halkının da polislerin müdahalesine karşı tepki göstermesi polislerin Mücadele Birliği okurlarına daha temkinli yaklaşımlarına sebep oldu. Beş Mücadele Birliği okuru uzun uğraşlar sonucu yaka paça gözaltına alındı. Müdahale sırasında bir Mücadele Birliği okuru bacağında yaralandı. Gözaltına alınırken mahalle halkı polisleri "eğer on dakika içinde serbest bırakmazsanız bütün mahalle karakola dökülürüz" dedi. Mahalleden kimi insanlar Mücadele Birliği okurlarının ardından karakola gelerek polisleri bırakılmaları için baskı oluşturdu. Bunun üzerine Mücadele Birliği okurları serbest bırakıldı.

Mahalleye geldiğindeyse Mücadele Birliği okurlarını mahalle halkı alkışlarla karşıladı. Bunun ardından kalındığı yerden Boykot çalışmalarına ve dergi dağıtımına devam edildi.

GÜZELTEPE MAHALLESİ

Menemen, Asarlık, Narlıdere, Gültepe, Kadifekale ve İzmir'in çeşitli yerlerinde gerçekleşen 7 festivalden sonra da sıra emekçi semtlerden birisi olan Güzeltepe'deydi. Güzeltepe'de emekçilerle gayet verimli sohbetlerin ve tartışmaların gerçekleştiği çalışmalarımız esnasında kimi emekçiler evlerine davet ettiler, bir şeyler ikram ettiler.

Güzeltepe'deki işçi-emekçilerin bu sahiplenmesi; en az, Menemen, Gültepe ve Kadifekale'de polislerin bize müdahalesinde bizi sahiplenemeyen emekçilerin tutumu kadar anlamlı ve önemli. Bu çok yönlü ajitasyon-propaganda çalışmamız akşam geç saatlere kadar devam etti. Ayrıca işçi-emekçilerin-gençlerin, Deniz yoldaşın olduğu önlükleri gördüklerinde gösterdikleri ilgi ve sıcaklık dikkat çekiciydi.

ONUR-YAMANLAR MAHALLELERİ

11 Eylül Cumartesi günü boykot çalışmalarımızın son gününü Onur ve Yamanlar mahallesinde gerçekleştirdik.

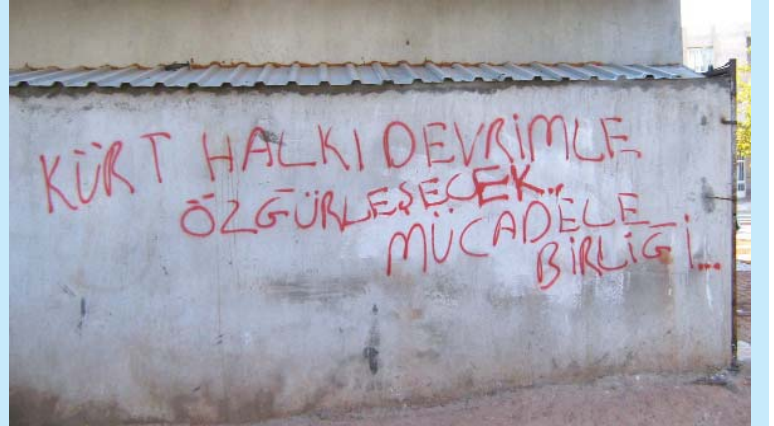
İlk önce Onur Mahallesi'ndeki dağıtımımızı yaptık, derginin 170. sayısı ve Boykot bildirisinin dağıtımını sırasında, mahallede BDP'nin boykot tavrından vazgeçtiğini yazan bir bildiri dağıtıldığını öğrendik.

İzmir'de özellikle Kürtlerin yoğun yaşadığı mahallelerde dağıtım yapılan "Ter Nake! Le Disa ERE-Yetmez Ama Evet" başlıklı imzasız bildiri BDP'nin daha önceleri gerçekleşen mitinglerinden söylenenleri parça parça ele almış. Onur Mahallesi'ndeki dağıtımımızı bitirdikten sonra 80'li yıllarda İzmir'in devrimci semtlerinden daha önce adı Maraş Mahallesi olan Yamanlar Mahallesi'ne geçtik. Orada da dağıtım yaptığımız sırada Onur mahallesinde kim tarafından dağıtıldığı belli olmayan bildiri burada da dağıtılmış. Dağıtımın kim olduğu belli değilken kimilerinin Kürtçeyle insanlara "biz de Kürt'üz" demelerine halkın tavrı "Siz ne biçim Kürtünüz, sizin gibi Kürtler olmaz olsun" deyip tepki gösterince, dağıtım yapanlar arabalarına binip oradan uzaklaşıyorlar.

Akşam saatlerine kadar dağıtım yaptığımız mahalleden tatlı bir yorgunlukla ayrıldık. Çok yoğun bir şekilde İzmir'in emekçi semtlerinde yaptığımız Boykot çalışmaları kimi zaman büyük bir coşkuyla kimi zaman tepkiyle karşılandı. Bu çalışmalardan bize kalan büyük bir deneyim, birikim ve önümüzdeki pratiklere daha hazırlıklı olma.

Mücadele Birliği Platformu / İzmir

İZMİR'DE YAZILAMA ÇALIŞMALARI

Devrimin soluğunu her yere taşıma şiarıyla sürdürdüğümüz çalışmalarımız devam ediyor. Bu kez İzmir'de Bornova Metro civarında ve Menemen Asarlık'ta yazılamalar yaparak çalışmalarımızı devam ettirdik.

Emekçilere referandumu boykot çağrısı yaptığımız faaliyet sırasında "Sandığa Gitme, Çözüm Devrimde" ve "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek" sloganlarımızı duvarlara yazarak çalışmalarımızı devam ettirdik.

Mücadele Birliği Okurları / İzmir

İstanbul'da Boykot Çalışmaları

GAZİ'DE BOYKOT

“Referandumu Boykot” çalışmalarımız sürüyor. 4 Eylül Cumartesi günü de Gazi Mahallesi’nde referandumu boykot konulu “Referandumu Boykot Edelim Halk İktidarı İçin Mücadeleyi Yükseltelim” ve “Anayasal Hayaller İçin Değil Halk İktidarı İçin Mücadeleyi Yükseltelim” başlıklı bildirimlerimizi dağıttık. Gazi’nin caddelerinde ve sokaklarında kapı kapı dolaşarak emekçilerle sohbet ettik.

Büyük Gazi Parkı’nda Barış İklimi tarafından düzenlenen Kardeş Türküler konseri hazırlıkları ve konser sürecinde dağıttık bildirimlerimizi. Bildirimlerimizi uzattıklarımız, genelde sokaklarda çalışan işçiler oldu; inşaat işçileri, temizlik işçileri, atık kağıt işçileri... Ve pek çok kişi, onaylıyor bizi, “biz de boykot edeceğiz” diyorlar. Her zaman olduğu gibi sohbetlerimiz ve tartışmalarımız “hayır”cılarla oluyor. Boykot etmenin “evet”çilerin işine yarayacağını ve mutlaka “hayır” demek gerektiğini savunuyorlar. Biz de çoğunluğun boykot ettiği ve azınlığın onayladığı bir anayasanın meşruiyetinin sorgulanacağını, “halk anayasası”nın, “demokratik bir anayasa”nın ancak devrimden sonra olacağını söylüyoruz.

BAYRAMTEPE'DE BOYKOT

Referandumu boykot çalışmaları sürüyor. BDaha önce Bayrampaşa Mahallesi’nde yapılan boykot çalışmalarında, bildirimlerimizi farklı noktalardan emekçilere ulaştırmıştık. 8 Eylül günü de pazarın kurulmuş olması ve bayram arifesinden kaynaklı, bütün insanlar pazarlarda, marketlerde, mağazalardaydı. Marketlere, fırınlara, kahvelere girdik. Mahallenin ana caddesi boyunca esnaflara, yoldan geçen insanlara ve evlere bildirimler verildi.

En son pazar yerine girerek alışveriş yapan insanlara yoğun bir şekilde dağıtım yapıldı. Verimli geçen çalışma, 2 saat sürdü.

KADIKÖY'DE BOYKOT

Referandumu boykot için işçi ve emekçilere yönelik çalışmalar sürüyor.

10 Eylül Cuma günü akşam saatlerinde Kadıköy’de İskelede ve Meydan’da boykot çalışmasına devam edildi. Mücadele Birliği Platformunun ve dergi okurlarının yürüttüğü çalışma oldukça verimli geçti.

Referandumu kısa bir süre kala insanların fikirleri biraz daha netleşmiş durumda. Bir çok insanla boykot üzerine sohbetler edildi. Yoğun bir şekilde bildiri dağıtım yapılırken bir yandan da vapurdan inen yolculara ajitasyon yapıldı: “İşçiler, emekçiler dikkatimizi sokaklardan, bu referandum oyunuyla sandığa çekmeye çalışıyorlar, bunun için boykot edelim, gerçek kurtuluş devrimle gelecektir. Boykot edin, devrim için mücadeleyi yükseltelim. Anayasal hayaller için değil, halk iktidarı için boykot edin!”

Bildirilerin dağıtımını bittikten sonra çalışma sona erdi. □

REFERANDUMU BOYKOT ET

29 Ağustos Pazar günü akşamı Ankara’nın Tuzluçayır semtinde Mücadele Birliği okurları referandumu boykot çağrısı yapan bildirimleri dağıttılar.

Yaklaşık 3 saat boyunca kapı kapı dolaşıp bildiri dağıtan Mücadele Birliği okurları emekçilerle referandumla ilgili sohbetler yaptılar. Referandumda hayır oyu kullanacağını söyleyen emekçilerle yapılan sohbetlerden sonra sandığa gitmenin aslında bir şeyi değiştirmeyeceğini, bu yüzden boykotun daha mantıklı olacağını söyleyenler oldu.

Kapı önlerinde, sokaklarda bildiri dağıtımının ardından yüzlerce eve boykot bildirimleri ulaştırılmış oldu.

Mücadele Birliği /Ankara

DEVRİMCİ TUTSAKLAR TESLİM ALINAMAZ

Zindanlarda devrimci tutsaklara yapılan baskılar, en çok da “disiplin cezaları” ile kendini gösteriyor. F tiplerinde tutsaklara yıllardır en ufak gerekçelerle uzun mektup yasakları, görüş cezaları vb. verilerek, tutsaklar ceza içinde cezalandırmaya maruz kalıyorlar.

Bunun son örneklerinden biri Sincan cezaevinde yaşandı. 5 ay önce Kandıra 1 Nolu F Tipi’nden Sincan 1 Nolu f tipine zorla götürülen M.Reşat Güvenilir’e, sürgün edildiği sırada açlık grevine girdiği, kapı dövdüğü ve slogan attığı gerekçesi ile 2 ay görüş cezası verildi.

Buna karşı çıkan M.Reşat Güvenilir, verilen cezaya itiraz ederek dava açtı. Görüş cezası alan yaklaşık 50 kişinin açtığı dava sürüyor.

ANKARA'DA PANEL

Ankara 78liler Girişimi, 12 Eylül'ün 30. Yılı etkinlikleri kapsamında Ankara Ekin Tiyatrosu'nda bir dizi panel düzenledi. Panellerden ilki "Gençlik 12 Eylül'le Hesaplaşıyor", ikincisi "Referandum ve Sosyalist Sol", üçüncüsü ise "Devrimci Hareketler 12 Eylül Darbe Rejimiyle Hesaplaşıyor" başlığını taşıyordu.

Panele, Mücadele Birliği Platformu adına Ahmet Turan katıldı.

Panelistler Ahmet Turan, Mahir Sayın, Refik Güler, İbrahim Ünal, M. Sait Üçlü ve Mukaddes Erdoğan Çelik, moderatör ise; Tayfun İşçi idi. Saat 18:30'da başlayan panel, tüm devrim ve sosyalizm savaşçıları adına bir dakikalık saygı duruşunun ardından konuşmalarla devam etti. Moderatörün, panelin içeriği hakkındaki kısa konuşmasının ardından Kurtuluş Hareketi temsilcisi Mahir Sayın kendi hareketi ve hareketinin darbe öncesi ve sonrası tavrı ekseninde 12 Eylül'ü değerlendirdi. Sayın'ın ardından TKP-ML ve MLKP davalarından yargılanan ESP temsilcisi Mukaddes Erdoğan Çelik 12 Eylül dönemini kadın hareketi ekseninde değerlendirdi. Çelik'ten sonra söz alan eski TKP temsilcisi Refik Güler, darbe döneminde ve bugünde gelişen ve değişen kavramlar üzerinden o dönemi ele aldı. Güler konuştuğundan sonra, Mücadele Birliği Platformu temsilcisi Ahmet Turan konuştu.

Turan'ın sözlerinin ardından TKP-ML da-

vası tutsaklarından İbrahim Ünal Mücadele Birliği Temsilcisi'nin değindiği iktidar hedefi sorununu değerlendirdi. Ünal'ın değerlendirmelerinin ardından PKK davası tutsaklarından M. Sait Üçlü Kürt hareketinin doğuşunu ve darbe döneminde Kürdistan'da Kürt halkına yapılanları Diyarbakır Cezaevi'nde yaşananlar ekseninde değerlendirdi ve bugüne kadar geldi. Konuşmaların ardından verilen moladan sonra forum bölümüne geçildi ve söz alan kişiler değerlendirmelerini ve sorularını divana aktardılar. Genel olarak, o dönemde devrimci durum var mıydı, darbeden nasıl çıkıldı, darbeye nasıl karşı konuldu ve o dönem devrimci olanların bugün yeni jenerasyonla ilişkisi var mı gibi sorular yöneltildi.

Panelistlerin soruları yanıtlamasının ardından panel sona erdi ve katılımcılara 8 Eylül günü yapılacak olan son panelin, "Yargılananlar Yargılıyor Paneli"nin, duyurusu yapıldı.

Mücadele Birliği / Ankara

DEVRİMCİ MÜCADELE HER YERDE YÜKSELİYOR

Son birkaç yıl içerisinde bir sürü şey değişti. Emekçiler, işçiler, kendi hayatlarından, yaşantılarından memnun değiller. Eski yaşantılarını bile özler olmuşlar...

Antakya'nın siyasi yapısı diğer illerden çok farklı. Eğer burada işleri yoksa yurtdışına gidip, buradaki ailesini geçindirebiliyorlar. Her ailede bir kişi yurt dışında... Ailede baba veya oğul yurt dışında, ömürlerinin büyük bölümünü orada geçirip ailesinden, çocuklarından yoksun yaşıyor. Çocuk doğup büyüyor ve daha babasını tanımıyor...

Ve burada çalışan işçiler, emekçiler, ancak kendi geçimlerini zar zor karşılayabiliyorlar. Burada daha önceleri herkes birbirinin yanına giderlerdi, yani iç içelerdi. Ama gitgide herkes yabancılaşıyor birbirine...

Benim çalıştığım restoranda bütün işçiler hayatlarından, işlerinden şikayetçi. Sorunlarını işyerinden kaynaklı sanıyorlar. Ve başka işyerlerinde işler arıyorlar. İşçilerin kafasına bir sürü boş hayal dolduruluyor, iddia, sayısal loto vs. hep zenginlik hayali ve birbirlerini ezme yarışı var. Sonraki yazacağım yazılarda bu çalışma ortamını ve yaşantıyı sizlerle paylaşacağım.

Ve şunu söylemek gerekirse, her gün işçi ve emekçiler açlığa, sefalete sürükleniyor. Ve her geçen gün görüyoruz ki işçi ve emekçiler alanları dolduruyor. Bunların somut örneklerini Antakya'da gördük. 1 Mayıs eyleminin daha da kitleselleştiğini, İstanbul'da Taksim alanında 500 bin işçi ve emekçinin alanda oluşu ve Newroz kutlamalarında Kürt halkının özgürlük mücadelesini...

Benim söyleyeceğim, işçiler, emekçilerin kendi güçlerinin farkına varmaları ve devrim için savaşmaları...

Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak şiarıyla.

Mücadele Birliği Okuru / Antakya

ANKARA ÜNİVERSİTESİ'NDE BİLDİRİ DAĞITIMI

Kayıtların başlamasıyla birlikte DÖB'lü öğrenciler, Devrimci Öğrenci Birliği'ni tanıtan bildirimlerini üniversiteye yeni kayıt yapan öğrencilere ulaştırıyor.

1 Eylül Çarşamba sabahı Ankara Üniversitesi Tandoğan Kampüsü'nde bildiri dağıtımına başlayan DÖB'lüler, ilk anda özel güvenlik görevlilerinin engellemesiyle karşılaştı. Önce DÖB'lülerin üniversite kimliklerini göstermesini isteyen güvenlikler, bildiri dağıtan DÖB'lü öğrencilerin Ankara Üniversitesi'nde öğrenci olduklarını görmesiyle bu sefer de farklı bir bahane öne sürdüler. Bildirinin izinsiz olduğunu ileri süren bir güvenlik görevlisiyle kısa süreli tartışma yaşandı. Diğer öğrenci örgütleri tarafından dağıtılan bildirimlerin izinsiz olduğunu iddia eden güvenliğin yalanı daha sonradan ortaya çıktı. Tartışmanın ardından özel güvenliğin şube amiri dağıtılan bildiriye inceleyerek 10 dakika içinde bildirimleri dağıtıp DÖB'lülerin kampüsü terk etmelerini söyledi. Bunun üzerine bildiri dağıtımına yaklaşık 3 saat boyunca devam edildi.

Bir süre sonra bildiri dağıtan başka bir grupla özel güvenlikler arasında da uzun süreli tartışmalar yaşandı. Bu tartışmalar esnasında sabahtan beri sürekli güvenlikler tarafından rahatsız edildikleri söyleyen veliler de özel güvenlik görevlilerine tepki gösterdiler. Bildiri dağıtımını sırasında sivil polisler dağıtılan bildirimleri inceleyip not tuttular.

**Baskılar Bizi Yıldırılmaz!
Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına!**

Devrimci Öğrenci Birliği / Ankara

SSK OKMEYDANI'NDA ANGARYA PROTESTOSU

SSK Okmeydanı sağlık emekçileri, çıkan 40 saatlik iş yasasına karşın fiili olarak 45 saat dayatmasını protesto etti. 1 Eylül günü yapılan basın açıklamasında, “‘Saat 12.00-14.00 arasında öğle yemeği ve istirahat için personele münavebeli olarak bir saatlik dinlenme süresi (öğle tatili) verilecektir. Ancak bu süre içerisinde personel kurumdan ayrılmayacak, ihtiyaç duyulması halinde ilgili personel göreve davet edilebilecek ve göreve davet edilen personelde davete icabet edecektir’ buyurarak, hukuk tanımaz ceberrut bir patron gibi davranmaktadırlar.

Bir yandan sağlık emekçileri üzerinden hukuk dışı, yollardan baskılar kurmaya, diğer yandan yargı organlarının kararları, yönetmelik ve genelgelerle yapılan değişikliklerle yok sayılmaya çalışılıyor.

Daha önce de aynı yaklaşımla öğle yemeğimizi kesen ve bize para ile yemek satmaya kalkışan bakanlık, sağlık emekçilerinin sürekli eylemleri ve kararlı tavrı sonucu geri adım atmak zorunda kalmış ve yemek hakkımızı tanımıştı. Şimdi aynı kararlılığı göstermek zorundayız. Aynı önceden olduğu gibi günde sekiz saat çalışarak, yasal olanı biz uygulayarak kararlılığımızı göstermek zorundayız.

İnternet sitelerinden müjde, müjde diyenler, bu durum karşısında görüşmelerin sürdürüldüğünü, yakında durumun düzeleceğini söyleyebilirler. Sağlık emekçilerinin kararlı mücadelesiyle bakanlık geri adım attığında da ‘hizmet sendikacılığının hizmetlerine bir altın sayfa daha

ekledik’ diyeceklerdir.

Kim ne derse desin bizler, tüm sağlık çalışanları olarak fazla çalıştırma ve angaryaya karşı mücadelede birlik olacağız. Bakanlık kendi yasasını uygulayınca kadar eylemlerimizi sürdüreceğiz.” dediler.□

AYÖP'LÜLER EYLEMDEYDİ

31 Ağustos Salı sabahı Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu'na (AYÖP) mensup öğretmenler, birçok ilden Ankara'ya gelerek bir yürüyüş düzenlediler. Yaklaşık 300 öğretmenin katıldığı eylem gerilimli geçti. Güvenpark civarında barikat kuran polis önce öğretmenleri Milli Eğitim Bakanlığı'na yürütmek istemedi. Daha sonra barikatı açan çevik kuvvet, bu sefer de Atatürk Bulvarı üzerinde toplanan Genç-Sen ve İGEP'lileri çember içine aldı. Gösterilen tepkilerin ardından polis burada da barikatı açtı.

Bunun ardından içlerinde Eğitim-Sen'li emekçilerin de bulunduğu kitlerle “Zafer Direnen Öğretmenin Olacak!”, “Atama Yoksa İsyân Var!” sloganlarıyla Milli Eğitim Bakanlığı'nın önüne yürüdü. Bakanlığın önünde kitlesel basın açıklaması yapıldı. Eğitim-Sen basın açıklamasında öğretmen atamalarının ertelenmesine neden olan KPSS'ye yönelik iddiaların bütün yönleriyle araştırılmasını ve sorunun bir an önce çözülmesi gerektiği söylendi. AYÖP ise KPSS'nin derhal kaldırılmasını, 300.000 öğretmenin atamasının gerçekleştirilmesini, ücretli ve sözleşmeli öğretmenlik uygulamalarının ta

Bakanlık önünden tekrar pankart ve dövizleriyle ayrılıp Güvenpark'a doğru harekete geçen kitleye sivil polisler saldırmaya çalıştı. Bu sırada Eğitim-Sen'li bir emekçi ile sivil bir polis amiri arasında sert bir tartışma yaşandı. Yürüyüş esnasında polislerin tacizleri devam etti. Bu sırada polis amirleri arasında da bağırışmaların ve sert tartışmaların yaşanması dikkat çekti.

Atamaların yapılacağı gün tekrar Ankara'da toplanacaklarını belirten AYÖP'lüler akşam saatlerinde şehirlerine döndüler.

Mücadele Birliği /Ankara

ÇHD ADLİ YILA EYLEMLERLE GİRDİ

Çağdaş Hukukçular Derneği ve BES İstanbul Şubeleri “Siyasal İktidara Güç Değil Halka Adalet İstiyoruz” diyerek yeni adli yıla birçok şehirde adliyelerin önünde eylem yaparak girdiler.

6 Eylül günü İstanbul Sultanahmet Adalet Sarayı önünde toplanan Çağdaş Hukukçular Derneği ve Büro Emekçileri Sendikası emekçileri adına basın açıklamasını okuyan Taylan Tanay “yargı sahasının, siyasal iktidar tarafından tamamen işgal edildiği, artık mahkemelerin, savcılarının ve hâkimlerin hangi siyasal iktidar kliğinin temsilcisi olduğunun konuşulduğu derin bir yargı krizinden geçiyoruz. Yargıya egemen olmak için yürütülen bu kavga kopardığı gürültü-patırtı arasında yargı, yine yılların biriktirdiği sorunlarla boğuşmaya devam ediyor. Anayasa değişikliği bunu çözmeyi amaçlamıyor ve referandumdan çıkacak sonuç, bu sorunların çözümünü açısından en küçük bir katkı sağlamıyor. Bugün siyasal iktidar sahipleri bu sorunları çözmek yerine; koltuklarını, geleceklerini ve çıkarlarını korumak için mücadele ederken, bizler halkımız için adalet istemekten ve bu uğurda mücadele etmekten vazgeçmeyeceğiz” dedi.

Basın açıklamasından sonra eylem sona erdi.□

SERHILDANLARI YÜKSELTME ZAMANI

8 Eylül Çarşamba sabahı, Hakkari'nin Aksu köyünün Bileh-ü Binevşen bölgesinde devletin 20 Eylül'e kadar ateşkes ilan eden PKK'nın 9 HPG gerillasının katledilmesine karşı, Kürt Halkı Kadifekale'de fiili bir eylem gerçekleştirdi.

Eylemde yer alan bir genç, "Bizler Kürt gençleri olarak, Kürt halkının özgürlüğü için mücadele eden hayatlarını ortaya koyan gerillalar için eylemler yaptık. Kadifekale'nin alt mahallelerinde toplanıp 'Şehit Namırın', 'İmrâliya Bin Selam', 'İntikam İntikam İntikam', 'Baskılar Bizleri Yıldırılmaz', 'Kürdistan Faşizme Mezar Olacak', 'Be Serok Jiyan Nabe' sloganları atıp karakola doğru yürüyüş yaptık. Bizlere müdahale etmek isteyen polislerle taş ve molotoflarla çatışmaya girdik. Birkaç saat süren çatışmalardan sonra dağıldık" diyordu.

Bu katliamların bu saldırıların bizleri yıldırılmayacağını, gelişen devrim mücadelesinin önünü almayan bu faşist devletin ne zaman çıkışsızlığa girse bu yöntemleri uyguladıklarına hep tanık oluyoruz. Dün Maraş'ta, Sivas'ta, Dersim de, 19 Aralıkta cezaevlerinde bugün de Hakkari'de gerçekleştirdiği katliamlarla bu faşist sermaye devleti bir kez daha bize gerçek yüzünü gösteriyor.

Bizler bu saldırılar karşısında Kürt halkının acısını acımız, mücadelesini mücadelemiz olarak görüyoruz ve son olarak "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğmaya" söz veriyoruz.

**Kürt Halkı Yalnız Değildir!
Kürdistan Faşizme Mezar Olacak!**

Mücadele Birliği / İzmir

Ankara'da 12 Eylül Mitingi

11 Eylül günü, Ankara'daki devrimci, demokrat ve yurtsever yapılar, 12 Eylül'ü protesto eden bir eylem düzenledi.

Saat 12.30'da Toros Sokak istikametinden Abdi İpekçi Parkı'na gelen kitle yürüyüş boyunca "Şehit Namırın", "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Biji Bıratıya Gelan" sloganları attı. Ortak pankart arkasında ilk sırada 12 Eylül döneminde evlatlarını kaybeden anneler geçirildi ve yürüyüş arama noktalarına kadar sürdü.

Alana girildiğine kitleyi şiirleriyle Mehmet Özer karşıladı. Mehmet Özer'in sunucusu olduğu etkinlik, tüm devrim savaşçıları adına saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşu boyunca, ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıların adları sırasıyla okundu. Ardından basın açıklamasının okunması üzere Devrimci 78'liler Federasyonu adına Hüseyin Esentürk sözü aldı. Basın açıklaması okunduktan sonra sözü devrimci analar aldı ve o dönemde yaşadıklarını, çocuklarını ve özlemlerini dile getirdiler.

Daha sonra şair Ahmet Telli dizeleriyle buluştu kitleyle ve eylem sanatçı Cevahir Canpolat'ın türkülerıyla son buldu. □

OPERASYONLAR PROTESTO EDİLDİ

Devletin Kürdistan'daki saldırıları İstanbul'da protesto edildi. Hakkari'de 9 PKK'li gerillanın öldürülmesi ve Van'da yapılan kitle eylemine silahla saldırılmasını protesto etmek amacıyla "Barış İçin Demokratik Çözüm Platformu"nun düzenlediği eylem çok sayıda kurum ve çevre destek verdi.

2000'in üzerinde kişinin katıldığı eylem Galatasaray Lisesi önünde başladı. Gergin bir havanın hakim olduğu eylemde, kitle Taksim Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Kitle sık sık "İntikam", "Kür-

distan Faşizme Mezar Olacak", "Vur Gerilla Vur Kürdistan'ı Kur" sloganlarını attılar. Meydan'da okunan basın açıklamasını takiben yurtsever gençler, öfkelerini polise yöneltti. Alandaki çevik kuvvete saldıran gençler, polisleri buradan püskürttüler. Ardından belediye otobüslerine yöneldi öfke. İki kişi de olaylar esnasında hafif yaralandı.

Tarlabaşı'na yönelen gençler, buradaki otellerin ve bankaların camkânlarını da tahrip etti. Eylemcilerin Tarlabaşı'nın ara sokaklarına dağılmasıyla eylem sona erdi. □

Devlet Yakıyor, Dünya Bakıyor!

Ankara Dersimliler Derneği, Dersim bölgesinde yaşanan çatışmalar sonucu meydana gelen ve halen devam eden orman yangınlarını protesto etmek amacıyla, 7 Eylül Çarşamba günü saat 12.30 da YKM önünde toplanıp, Başbakanlık önüne yürüyüşe geçti.

Yürüyüş boyunca "Devlet Yakıyor, Dünya Bakıyor!", "Katiller Halka Hesap Verecek!", "Ormanları Yakanlar Yargılsın!", "Dersim Onurdur, Onuruna Sahip Çık!" sloganları atıldı. Kitle, Bakanlık Güvenpark girişine geldiğinde basın açıklamasına başladı. Dersimliler Derneği temsilcisinin okuduğu basın metninde, son zamanlarda yaşanan çatışmaların sadece can almadığı, ayrıca devletin yürüttüğü operasyonların Kürt coğrafyasını cehenneme çevirdiği ve orada birçok alanda atılan bombalar sonucu yangın çıktığına değindi. Bu yangınları halkın söndürmeye çalıştığı, devletin ise kılını bile kıpırdatmadığı ve o coğrafyada sadece ormanları yakarak değil, aynı zamanda HES projeleri, kimyasallarla maden aranması ile de bölgenin insansızlaştırılmaya çalışıldığına değinildi.

Kamuoyuna, devam eden doğa katliamları karşısında sessiz kalmama çağrısının yapılmasının ardından, basın açıklaması sona erdi. Dersimliler Derneği temsilcilerinin başbakanlığa gitmesi ile kitle dağıldı. □

ANTAKYA'DA FESTİVALLER

Odabaşı Festivali

Bu yıl ilk defa düzenlenen festival iki gün sürdü. İlk günden belediye başkanıyla görüşüp standımızı açtık. Bir kurum olarak orada sadece Ayışığı Sanat Merkezi vardı ve bundan yararlanarak yöre halkı ile doğrudan ve sağlam ilişkiler yakaladık.

Festivale katılan sanatçılar İlkay Akkaya ve Hilmi Yarayıcı ile Ayışığı Sanat Merkezi'nin 2010 "Kavgamızın Başkenti İstanbul" kampanyasının bir parçası olarak, Önsöz dergisi için röportajlar yaptık. Birçok işçi ve emekçiye de sanat merkezimizin el ilanlarını ulaştırdık.

Yeşilpınar Festivali

Her yıl geleneksel olarak düzenlenen Yeşilpınar Festivali bu yıl da büyük bir katılımı ile gerçekleştirildi. Öncesinde belediye başkanının Ayışığı Sanat Merkezi grubunu sahneye çıkaracağına söz vermesine rağmen hiçbir gerekçe gösteril-

meden sahneye çıkartılmadı. Biz de buna rağmen yapılacak festivale güçlü bir katılımı ile hazırlandık.

Üç gün süren festivalin ilk günü programın güçsüz ve katılımın az olması sebebiyle zayıf geçti. Üçüncü gün yerel tiyatro grupları, halk oyunları ekiplerinin gösterimi ve en son olarak Moğollar müzik grubunun olması katılımı yoğunlaştırdı. Bizler de hem Mücadele Birliği hem de Ayışığı Sanat Merkezi olarak standlarımızı açtık. Dergilerimiz, posterlerimiz, kartlar, afişler, boykot bildirimlerimiz ve Ayışığı Sanat Merkezi broşürleriyle dikkat çeken bir stant oluşturduk. Standımız önünde müzik grubundaki arkadaşlarımız ufak amfilerle müzik dinletisi verdiler.

Son gün Grup Yorum'un sahne almasıyla katılım daha yoğun oldu. Orada tanıştığımız gençlerle halaylar çekerek türküler söyledik.

Festival boyunca dağıttığımız dergiler ve referandumu boykot bildirimleriyle en geniş kitle bağına yakalamaya çalıştık. Yaptığımız değerlendirmede başarılı bir festival geçirdiğimiz yönünde kanaat getirdik.

Dursunlu ve Değirmenyolu Festivalleri

Antakya'da kültürel festivallerin yoğunluğu bizim de tüm yoğunluğumuzu festivallere aktarmamıza neden oldu. 28 ve 29 Ağustos tarihlerinde Dursunlu belde gençliğinin kendi inisiyatiflerinde gerçekleştirdiği bir halk festivali düzenlendi.

Festivalin ilk günü Pınar Sağ ve ikinci günü de Grup Munzur sahne aldı. Ayışığı Müzik Grubu'nun da sahne alması bize halk ile daha rahat iletişim kurma olanağı sağladı. Dursunlu Festivalinin ikinci gününde Değirmenyolu Köyü'nde de festival gerçekleştirildi. Buradaki etkinliği de kendi emekleri ile köyün gençleri organize etti. Ayışığı Sanat Merkezi her iki festivalde de yerini aldı. Müzik grubumuz burada da dinletisi verdi ve sanat merkezimiz tanıtıldı ve "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla" sloganı Antakya'nın dört bir yanında duyuruldu.

Ayışığı Sanat Merkezi
/ Antakya

1 MAYIS MAHALLESİ FESTİVALİNDEYDİK

8. Geleneksel 1 Mayıs Mahallesi Kuruş Festivali 3-4-5 Eylül tarihlerinde Şükrü Sarıtaş (Pir Sultan) Parkı'nda yapıldı. 3 gün boyunca düzenlenen programda gündüzleri paneller, akşam saatlerinde müzik, tiyatro, halk oyunları sahne aldılar. Festival boyunca, müzik grupları müzikleri ile halaylarla 1 Mayıs Mahallesi sakinlerine eğlenceli saatler yaşattılar.

Biz de Mücadele Birliği olarak standımızı açtık. 1 Mayıs halkına akşamüstü festival girişi ve çıkışlarında bildiri dağıtımları yapıldı.

Festival Hapishaneler ve Tecrit konulu panellerle başladı. Konuşmalarda 2002 Ölüm Orucu eyleminin sadece cephe tarafından yürütüldüğü söylenmesi üzerine, izleyicilerden biri "2002'den sonra mücadelenin sadece DHKP-C ve TKEP/L tutsakları tarafından sürdürüldüğü"ne işaret etti ve "bu mücadelenin halkların bilincinde ve yüreklerinde yer etmesinin devrimcilerin en büyük başarısı olduğunu" söyledi ve "bunu örnekler işçiler eylemlerindeyken zor durumda olduklarında açlık grevi ve Ölüm Orucu gibi eylemlere girmesini somut örnek olarak gösterdi" dedi. Akşam saatlerinde çeşitli sanatçılar sahne aldı. İlk gün festival gece geç saatlere kadar sürdü.

İkinci gün gündüz saatinde parkta iki panel düzenlendi. İlk panel 1 Mayıs Mahallesi'nin Tarihçesi ve Kentsel Dönüşüm üzerinedi; ikinci panel ise referandum hakkında idi. Akşam saatlerinde yine çeşitli sanatçılar ve müzik grupları sahne aldılar.

Festivalin son gününde (3. gün) yoğun şekilde yağın yağmur gündüz festival alanını

etkiledi. Akşam saat 17.00'da ana cadde trafiğe kapatılarak yürüyüş yapıldı. Akşama doğru yağmur durulunca insanlar festival alanına gelmeye başladı. Akşam saatlerinde Pir Sultan Abdal Parkı'nda Laz Marx (Tiyatro), GKM Müzik Grubu, Özcan Türe, No Pasaran, Cem ve Çağdaş konserleri yapıldı. Festival konserlerden sonra son buldu. □

ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK